

Diverse auteurs

Gedachten over het koninkrijk van God

*Gedachten over het koninkrijk van God,
notities van de Eastern Bible Conference 1980 in Grove City, USA*

Copyright © OudeSporen online uitgeverij

Eerste editie 2015

Redactie: Hugo Bouter

Vormgeving: Jan Paul Spoor

ISBN/EAN 978-94-91797- (E-boek)

ISBN/EAN 978-94-91797-

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Het koninkrijk van God	6
Inleiding.....	6
Slaven en hun ponden.....	9
Samenvatting	11
2. Christus als Heer van ons leven	12
Romeinen 12:1-2	13
Kolossenzen 3:16 tot 4:1	15
Samenvatting	18
3. De goede belijdenis betuigen.....	19
De vermaningen voor de mens Gods.....	20
Het gesprek met Pilatus.....	25
Samenvatting	27
4. Het lijden van de tegenwoordige tijd	28
Lijden in het algemeen.....	29
Lijden ter wille van het geweten en ter wille van de gerechtigheid.....	32
Het lijden van Christus.....	33
Lijden voor de naam van Christus	34
Lijden onder invloed van de duivel	35
Gods regering	35

Samenvatting	36
5. De Zoon van Zijn liefde.....	37
Inleiding.....	37
Het erfdeel van de heiligen	41
De heerlijkheden van de Heer Jezus.....	42
Opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen	44
Samenvatting	45

1. Het koninkrijk van God

Inleiding

We willen het koninkrijk van God beschouwen, niet zoals het in het duizendjarig rijk zal zijn, maar in zijn huidige, verborgen vorm. We lezen in dit verband Lucas 19:11-27. Zowel wat de leer als de praktijk betreft, is de waarheid van het koninkrijk van God een nogal verwaarloosd onderwerp gebleven. We zien het koninkrijk vaak als toekomstig: wat zal het heerlijk zijn om met Christus te regeren. Maar *nu* betekent het koninkrijk dat we onderworpen zijn aan de verheerlijkte Heer in de hemel, en dat is van groot belang voor ons. Het gevolg zal zijn dat we lijden hebben te verduren in de wereld. We getuigen van Hem die verworpen is, dat is de goede belijdenis afleggen. We moeten in elke stap Hem volgen, die alle rechten op ons heeft. Dat is het koninkrijk van God zoeken; volkomen gehoorzaamheid dus. Dit alles is dus heel praktisch.

Wat is het koninkrijk van God? Van de grondlegging van de wereld af had God het plan om alle dingen in de hemel en op de aarde, de hele geschapen wereld, aan de voeten van een Mens te onderwerpen. Niet de eerste mens, maar de tweede Mens; niet de eerste Adam, maar de laatste Adam. Op het terrein waar de eerste mens faalde, brengt God alles onder de heerschappij van de tweede Mens, de Zoon des mensen. In de gelijkenissen van het koninkrijk in Matteüs 13 wordt Hij ook zo genoemd: de Zoon des mensen.

Het koninkrijk van God bestond nog niet in het Oude Testament, maar het werd wel aangekondigd door de profeten. De grondbeginselen ervan waren al min of meer neergelegd in de wet, zoals de Heer in de bergrede uiteenzet. De beginselen waren er dus al (zie o.a. Dan. 7). Maar in het Oude Testament was het koninkrijk nog toekomstig. In Lucas 16:16 lezen we hoe het werd voorbereid: door de wet en de profeten. In het duizendjarig rijk zal de wet in de harten van de ware gelovigen zijn geschreven; en de profeten hebben de kracht en de komst van de Heer Jezus aangekondigd (2 Petr. 1:16).

De wet en de profeten waren tot op Johannes. Hijzelf was de heraut van de Koning: 'Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen'. Hij leefde zelf niet in het koninkrijk, maar hij was de laatste van de profeten die het aankondigden. Toch was hij een speciale profeet, omdat hij direct aan de Koning voorafging en de weg voor Hem baande (zie Luc. 7:28). Johannes stierf vóór het koninkrijk werd opgericht. Toen kwam de Koning, en ook Hij riep op tot bekering.

Maar de Koning werd verworpen. Vanaf het begin was er al tegenstand. Daarom staat er in Lucas 16:16: 'Ieder dringt er met geweld binnen'. Wie bij de Koning wil horen, heeft tegenwerking te verwachten.

In het Oude Testament was al aangekondigd dat de Koning verworpen zou worden. Maar het was onbekend wat er dan met het koninkrijk zou gebeuren. In de huidige tijd is de Koning verheerlijkt in de hemel; en Hij heeft alle macht (Matt. 28:18-20). Het is nu dus een hemels rijk: de Koning oefent Zijn macht uit vanuit de hemel.

Betekent dit dan dat de profetieën van het Oude Testament geen doorgang vinden? Nee, ze zijn alleen uitgesteld. Het koninkrijk zal zeker komen. De Zoon des mensen zal Zijn koninkrijk vestigen op de manier zoals dit werd aangekondigd in het Oude Testament, met kracht en grote heerlijkheid. Ondertussen heeft het koninkrijk een *verborgen* karakter, doordat de Koning afwezig is (zie Luc. 19:12). Hij reisde naar een ver land. Het laatste wat de wereld van Hem zag, was dat Hij stierf aan een kruis. Maar sommigen in de wereld zien Hem als de opgestane en verheerlijkte Heer, die door God tot Heer en Christus gemaakt is (Hand. 2:36).

Waar is nu dus het koninkrijk? Het is overal waar mannen, vrouwen, en gezinnen zich plaatsen onder het gezag van de verheerlijkte Heer. Waar men Hem ziet zoals de discipelen in Matteüs 28:18-20, en blij is Hem te mogen dienen. Na Zijn opstanding sprak de Heer veertig dagen over de dingen die het koninkrijk van God betreffen (Hand. 1:3). Zó belangrijk is het te weten wat het betekent onder Zijn gezag te staan.

We kunnen een vergelijking maken tussen David en de Heer Jezus. David was lange tijd de verworpen koning, terwijl Saul nog regeerde, want David was reeds gezalfd. Bij David voegden zich allen die moeilijkheden hadden (1 Sam. 22:2), en zij deelden zijn verwerping. Zo mogen wij ook delen in de verwerping van de Heer Jezus. Vergelijk dit met de woorden van de Heer in Johannes 18:36 – 'maar nu is Mijn koninkrijk niet van hier'. De regering vindt vanuit de hemel plaats.

Het koninkrijk is dus het domein waar men onder het gezag van de Koning staat. We zeggen wel eens: Christus is het Hoofd van de gemeente, niet de Koning. Maar omdat Hij de Koning is, is Hij dit in zekere zin ook over ons. De Schrift gebruikt in dit verband het woord 'Heer'. Als zodanig heeft Hij gezag over ons. Onze relatie met Hem is overigens veel inniger dan alleen die van onderdanen tot de Koning. Hij is onze Bruidegom. We zullen weliswaar met Hem regeren over de aarde, maar onze plaats is in het Vaderhuis.

De gelovigen hebben dus twee redenen om aan Hem onderworpen te zijn:

1. we zijn onderdanen van de Koning;
2. we zijn Hem onderdanig, omdat we samen Zijn bruid vormen.

Dit laatste is een veel intiemere relatie. Vergelijk in dit verband Kolossenzen 1:13, waar sprake is van het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

Het belang van het koninkrijk blijkt ook in het boek Handelingen. We zeggen wel eens: Petrus spreekt over het koninkrijk, Johannes over de familie van God, en Paulus over de gemeente. Maar zo strikt is het niet te scheiden. In Handelingen 20:25 en 28:23, 31 staat dat Paulus het koninkrijk van God predikte. In dit boek wordt het koninkrijk zevenmaal genoemd. Wat de brieven van het Nieuwe Testament betreft: alles wat te maken heeft met onze persoonlijke en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid is onderwijs aangaande het koninkrijk (ook als dit woord niet wordt gebruikt).

In Lucas 17:20-21 vinden we de manier waarop het koninkrijk komt. Vergelijk dit met Genesis 1, waar het koninkrijk voor de eerste mens wordt beschreven. Alles was klaar vóórdát hij op aarde kwam. De eerste mens, de koning, kwam als laatste; hij was de climax, het hoogtepunt. Maar hier in Lucas 17 is het net andersom. De wereld is vol vijanden en zondaars, alles is in strijd met het koninkrijk. En dan komt de Koning, vóórdát er onderdanen zijn. De volgorde is dus eerst de Koning, dan de onderdanen, dan het gezagsgebied. Het koninkrijk van God is midden onder u, dat was realiteit door de aanwezigheid van de Koning Zelf. Enkele onderdanen vinden we bijvoorbeeld in Lucas 8:1-3, en wel de zusters die dienden.

Bepaalde aspecten van het koninkrijk zien we geïllustreerd in het leven van David. David werd driemaal gezalfd:

1. te midden van zijn broeders;
2. in Hebron;
3. in Jeruzalem.

Zo zien we ook de Heer Jezus:

1. te midden van Zijn broeders tijdens Zijn rondwandeling op aarde;
2. te midden van de gelovigen nu in de genadetijd;
3. te midden van de gelovigen in de toekomst, in de heerlijkheid.

Slaven en hun ponden

In Lucas 19 wordt gesproken over de slaven van het koninkrijk. In het Nieuwe Testament zijn er twee woorden die voor onderdanen worden gebruikt: slaaf en discipel. Dit laatste begrip vinden we ook in Matteüs 28. Een discipel van de Heer word je door de doop en vervolgens door onderwijs. Dan mag je de verworpen Heer volgen, die de Meester is. Een discipel is een *leerling*. Hij volgt de Meester, die hem leert en die zijn voorbeeld is. En een slaaf gehoorzaamt zijn Heer. Zie Matteüs 10:25, waar deze verhoudingen nader worden omschreven. In Johannes 13:13-14 geeft de Heer Jezus aan dat Hij de Heer en de Meester is, dat is de juiste rangorde.

In de gelijkenis van Lucas 19 krijgt elke slaaf één pond, allen krijgen dus evenveel. Er is een verschil met de gelijkenis van de talenten in Matteüs 25. De talenten zijn de gaven van de Heer in overeenstemming met onze natuurlijke bekwaamheid. De een krijgt meer talenten van de Heer dan de ander, maar bij gelijke trouw is de beloning hetzelfde: 'de vreugde van de Heer'. Maar het pond vertegenwoordigt de verantwoordelijkheid om vrucht te dragen, als gevolg van het onderworpen zijn aan de Heer. Dit is voor allen gelijk, want we zijn allen onderworpen aan dezelfde Heer. Het gaat erom hoe trouw we zijn. Sommigen zijn trouwer dan anderen en krijgen daarom meer beloning. In deze gelijkenis zijn de beloningen dus verschillend.

Wat een pond is, zouden we ook kunnen omschrijven met de woorden van Paulus: de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus (2 Kor. 4:6). Dit is de schat in aarden vaten. Daarmee mogen we handel drijven, totdat Hij komt. Wat een grote verantwoordelijkheid! In het begrip verantwoordelijkheid zit het woord 'antwoord'. Vergelijk dit met Lucas 17:11-19, waar slechts één persoon terugkwam om de Heer te danken. Wat is ons antwoord aan de Heer met betrekking tot hetgeen Hij ons heeft toevertrouwd?

Nog een paar aspecten van het pond:

- het was aan de discipelen gegeven de geheimenissen van het koninkrijk te weten;
- in 1 Petrus 4:10 worden de gelovigen rentmeesters van de veelvoudige genade van God genoemd, dat zijn we allemaal;
- in Lucas 19:12 wordt gesproken over een man van hoge geboorte. Het is de Man van Psalm 2, Gods Koning. Hij reist naar een ver land om voor Zich een koninkrijk te ontvangen. Het is een rijk voor Hemzelf. Dat is ook

voor ons erg belangrijk. Wie de Heer liefheeft, zal graag bezig zijn in verbinding met dit koninkrijk voor Hemzelf.

We kunnen de gelijkenis ook in een historisch kader plaatsen. In vers 11 wordt de reden van de gelijkenis gegeven: de discipelen begrepen niet waarom de Heer Zijn koninkrijk niet openbaar maakte. Er is sprake van burgers en slaven. De burgers zijn de Joden, die de boodschap van het koninkrijk het eerst hoorden in overeenstemming met de profetieën. Daar hadden zij ook recht op, want het centrum van het koninkrijk is: Israël met Jeruzalem. Maar de burgers haatten de Koning en ze verwierpen Hem. Daarna zonden ze Hem een gezantschap na.

Het koninkrijk werd namelijk tweemaal aan Israël gepresenteerd. Eerst tijdens Zijn vernedering op aarde. Na Zijn verwerping ging Hij naar een ver land om het koninkrijk te ontvangen (vgl. Dan. 7). Dan volgt in het boek Handelingen de tweede presentatie aan Israël, totdat in hoofdstuk 7 Stefanus wordt gestenigd (d.i. het nazenden van een gezantschap). Nu hadden de Joden ook de verheerlijkte Heer aan Gods rechterhand verworpen¹. Ook zo haatten ze Hem. De gevolgen hiervan worden aangekondigd in Matteüs 22:7. In het jaar 70 is inderdaad de stad Jeruzalem verbrand, en de overgebleven Joden zijn onder de volken verspreid.

Maar behalve burgers zijn er ook *slaven*. Dat zijn de gelovigen, die de Heer willen gehoorzamen en Hem trouw willen zijn. Ze zijn afkomstig uit alle volken. Ze ondervinden soms veel tegenstand, maar ze zijn het koninkrijk met kracht binnengedrongen (Luc. 16:16). Voor de wereld is de Heer Jezus dood. In de ogen van de wereld is het dwaas jezelf te onderwerpen aan iemand die dood is. Toch doen we dit, omdat we dit geheime pond bezitten. We hebben de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. Dat zag Stefanus, en dat zien wij ook door het geloof. Het gaat om de eeuwige dingen.

Dat is belangrijk. We zijn geneigd aan de Heer Jezus te denken als een strenge Meester, die we nu eenmaal moeten gehoorzamen; we hebben niet altijd zin hierin. Zo was het met die ene slaaf. Maar hij kende zijn Heer niet. Hij zag Hem niet zoals God Hem ziet, of zoals Stefanus en Paulus Hem zagen. Wij dienen Hem omdat Hij onze Heer is, in het besef dat Hij voor ons stierf aan het kruis. Daarom is Hij onze vreugde en dienen wij Hem graag. Die ene slaaf hield niet van zijn Heer, en wilde niet voor Hem werken. Hij legde het pond in een zweetdoek. Maar als hij

¹ Bovendien verwierpen ze de Heilige Geest (Hand. 7:51), die tussen de eerste en tweede presentatie aan Israël op aarde is gekomen.

had gewerkt, had hij die zweetdoek nodig gehad! Hij kende zijn Heer niet echt (vgl. Hebr. 6:4-6).

Dat de Heer geen streng mens was, blijkt ook uit de beloning. Voor tien ponden worden tien steden gegeven, dat is erg veel. Bovendien mocht die slaaf de tien ponden houden (vs. 25). Het handelen met het pond is dus gebaseerd op de liefde tot de Heer! In Psalm 100 staat: '*Dient de HERE met vreugde*' (vgl. Deut. 28:47-48). De betekenis van de bank (vers 23) is misschien: mensen die op de achtergrond degenen helpen die de Heer in de frontlinies dienen.

Samenvatting

In het Oude Testament is het koninkrijk door de profeten aangekondigd. De Koning kwam tot de Zijnen, maar Hij is verworpen. Het gevolg is dat Hij nu vanuit de hemel regeert. Hij bezit alle macht in hemel en op aarde. Zijn onderdanen zien Hem als de verheerlijkte Heer aan de rechterhand van de Vader. Zij hebben Hem lief en zij dienen Hem door de kracht van de Heilige Geest.

In de toekomst wordt het koninkrijk op aarde opgericht. Dan zullen alle vijanden aan Zijn voeten worden onderworpen en zal de majesteit van de Koning worden gezien. Iedereen is dan Zijn onderdaan, en er zal geen tegenstand zijn. Degenen die nu Zijn onderdanen zijn, zullen straks met Hem regeren.

2. Christus als Heer van ons leven

We willen nu Romeinen 14:7-12, 17-18 lezen, en ook Kolossenzen 3:16 tot 4:1. In Romeinen 14 vinden we de uitdrukking 'het koninkrijk van God', en hier wordt uitgelegd wat het betekent om Christus als Heer te erkennen en te dienen. Maar dit onderwerp begint al in hoofdstuk 12 en het gaat door tot hoofdstuk 15:7. In Romeinen 12:1 vinden we hoe we moeten handelen op grond van de barmhartigheden, de ontfermingen van God (zie de voorgaande hoofdstukken, in het bijzonder Rom. 11). De oproep is onze lichamen te stellen tot een levende offerande, voor God welbehaaglijk.

En daarna vinden we dan op welke gebieden van het dagelijks leven dit moet worden uitgewerkt:

- in Romeinen 12:3-8 onze verhouding tot de broeders;
- in Romeinen 12:9-21 tot alle mensen (zie vs. 17-18);
- in Romeinen 13 tot de overheid;
- in Romeinen 13:14 een algemene gedragslijn: doet de Heer Jezus Christus aan.

In Romeinen 14:7-12 zien we de absolute heerschappij van Christus over ons leven, wat in vers 9 wordt verbonden met Zijn openbare koningschap ('Want'). Degene die in het duizendjarig rijk de Koning zal zijn, is nu al Heer over ons; want hetzij wij leven, hetzij wij sterven, het is voor de Heer. Vers 17 geeft aan wat het koninkrijk van God geestelijk inhoudt voor degenen die Christus nu dienen (vgl. vs. 18).

In Kolossenzen 3 vinden we de verschillende kringen en verbanden van onze samenleving, waarin de heerschappij van Christus zichtbaar moet worden:

1. te midden van de broeders en zusters;
2. in het huwelijk (vs. 18-19);
3. in het gezin (vs. 20-21; vgl. Ef. 6:4);
4. in de maatschappij (vs. 22 tot 4:1).

In vers 24 vinden we weer de verbinding met het komende koninkrijk. Zo ook in Marcus 10:28-30.

Romeinen 12:1-2

Op grond van de ontfermingen van God worden lichaam en geest aan God toegewijd. Er is gehoorzaamheid aan de wil van God. Dat zijn ook de kenmerken van het leven van Christus Zelf (Hebr. 10:5; 7). Laten we Hem steeds nauwkeurig voor ogen houden.

Alles wat volgt na de eerste beide verzen is gebaseerd op deze eerste daad van toewijding. Is daar iets mis mee, dan zal de rest ook niet kloppen. Onze toewijding komt vaak later dan onze bekering. Toch is de absolute overgave aan de Heer, zoals we die vinden in Romeinen 12:1-2 en 14:7 eigenlijk pas echte bekering. We kunnen Christus niet alleen als onze Heiland aannemen. Als iemand niet bereid is Hem ook als zijn Heer aan te nemen, is er reden te twifelen aan zo'n bekering. In Romeinen 10:9 staat: *'als u met uw mond Jezus als Heer zult belijden'*. Dat is het bewijs dat iemand een christen is.

We vinden hiervan een illustratie in het leven van Petrus. In Johannes 1 komt Petrus tot de Heer, maar in Lucas 5 is er een dieper werk van de Heer in zijn hart. Dan erkent hij Zijn gezag, valt aan Zijn voeten en zegt: *'Ga uit van mij, Heer, want ik ben een zondig mens'*. Nu wijdt hij zich aan de Heer toe, hij verlaat alles en volgt Hem. Dat we Christus niet alleen als Heiland maar ook als Heer moeten aannemen, zou duidelijker uit moeten komen in onze evangelieprediking.

Vers 1 van Romeinen 12 kunnen we vergelijken met Romeinen 6:11, en ook zien als het antwoord op Romeinen 8:1-4. Hoe kunnen we ons lichaam als een levende offerande stellen, en wat houdt dit in? Door het lichaam kunnen het verstand en de geest zich uitdrukken. Mijn lichaam tot een levende offerande stellen, betekent dat mijn handen, voeten, lippen, oren, ogen, enz. niet meer aan mijzelf toebehoren, maar aan de Heer. Alles wat deze organen doen, moet in overeenstemming zijn met de gedachten van de Heer; alles moet door Hem worden geleid.

Is dit niet ook een voorwaarde om de wil van de Heer te leren kennen? Vernieuwing van het denken is een dagelijks proces, omdat de wereld steeds beslag op ons wil leggen. Het betekent dat het hart in een levende verbinding met God staat. Als we in gemeenschap met de Heer wandelen, wordt ons denken vernieuwd. Door de goede dingen, die verband houden met de Heer, in ons op te nemen, zal er geen plaats zijn voor verkeerde (wereldse) dingen.

We kunnen zeggen dat Romeinen 12:1-2 op vier manieren aan ons appelleert:

1. ons lichamelijk bestaan (vs. 1);
2. ons maatschappelijk leven (wordt niet gelijkvormig aan deze wereld);
3. het verstands- en gevoelsleven (wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken);
4. ons geestelijk leven (opdat u beproeft wat de goede, welbehaglijke en volmaakte wil van God is).

In Romeinen 14:7 staat dat niemand van ons voor zichzelf leeft. Houdt dit ook niet in dat we niet in onafhankelijkheid van onze broeders en zusters onze weg kunnen gaan? We zijn samen op weg. Maar aan die waarheid zijn twee kanten:

1. De dienstknecht is gehoorzaamheid verschuldigd aan de Heer. Hij wordt door de Heer geroepen, en niet door de broeders. Ze kunnen hem aanmoedigen, maar dat gebeurt doordat ze inzien dat hij door de Heer geroepen is. De dienstknecht wordt dus nooit door de vergadering of door broeders geroepen; en als de Heer hem roept, dan moet hij uitgaan.
2. Er zijn ook geestelijke broeders. Het zou vreemd zijn dat iemand zich door de Heer geroepen weet, terwijl niemand van de broeders dat zou inzien. Er is iets aan de roeping voorafgegaan, waardoor anderen 'Amen' kunnen zeggen als de betreffende werker zijn besluit mededeelt. Het terrein van de dienst is de gemeente; de gaven zijn aan de gemeente gegeven (Ef. 4). Er kan dus geen onafhankelijkheid van de gemeente zijn.

We zien dit ook bij de Levieten: ze werden geroepen door de Heer, en gegeven aan de priesters. Als iemand niet het vertrouwen van de gemeente krijgt, moet hij zich afvragen of er iets aan de hand is met zijn roeping.

In Romeinen 14 vinden we drie belangrijke principes:

1. de christelijke vrijheid (vs. 4);
2. de persoonlijke verantwoordelijkheid (rechterstoel, vs. 10);
3. de broederliefde (vs. 15).

Nu gaat het in dit hoofdstuk om het eten van plantaardig voedsel en het houden van bepaalde dagen; dit zijn Joodse kwesties. De heidenen kenden dit niet en dat gaf in de vroegchristelijke kerk spanningen. Joden en heidenen hadden de neiging elkaar te verafschuwen, resp. te bekritisieren. Deze vraagstukken gelden niet speciaal meer voor ons, maar wij hebben andere punten in verband met onze

dienst, waarbij deze drie principes even belangrijk zijn. Bij iedere gelovige moeten ze harmonieus aanwezig zijn.

In de hoofdstukken 12-15 vinden we ongeveer negenmaal de uitdrukking 'elkaar'. Dezelfde Geest die ons met Christus verbindt, verbindt ons met elkaar; en wij moeten zorgvuldig zijn in onze onderlinge betrekkingen met het oog op ons gezamenlijk getuigenis.

In Romeinen 14:17 vinden we een samenvatting: rechtvaardigheid, vrede en blijdschap zijn kenmerkend voor het koninkrijk. Dit zal zo zijn in het duizendjarig rijk. De Koning zal regeren in gerechtigheid, en overal op aarde zal vrede zijn, terwijl de blijdschap van de Heer de aarde vervult. Nu is dat nog niet zo. De wereld wordt gekenmerkt door ongerechtigheid, oorlog en verdriet. Maar op het kruis zijn rechtvaardigheid, vrede en blijdschap tot stand gebracht. En onder de gelovigen behoort er nu al dezelfde toestand te zijn zoals straks in het duizendjarig rijk. God vraagt van ons een zichtbaar getuigenis van rechtvaardigheid, vrede en blijdschap. Daarom kunnen we ons niet veroorloven dat er ongerechtigheid, onvrede en narigheid onder ons voorkomt.

Helaas is er veel onenigheid tussen broeders over zaken die niet zo belangrijk zijn; en daarom gaat het in Romeinen 14. Als het een ernstige kwestie betreft, moeten we persoonlijk met onze broeder gaan praten en dan de waarheid in liefde brengen. Denk aan de Heer Jezus, Hij was zachtmoedig en nederig van hart. Maar als het om zaken van weinig belang gaat, hebben we geen recht de ander te oordelen als hij met een oprecht geweten voor God handelt. Als ik meen dat het geweten van de broeder geoefend moet worden, mag ik voor hem bidden, maar ik mag zijn geweten niet verachten.

Dit is een belangrijk principe om de eenheid te bewaren. We zijn allemaal onderdanen van één Heer en we mogen niet heersen over een ander. We mogen bezorgd zijn voor onze broeder, maar het is niet de bedoeling dat we ons met zijn zaken bemoeien. Laten we Romeinen 14 voor onszelf lezen, niet voor een ander. We zijn dienstknechten van de Heer Jezus, die Zelf kwam om te dienen. Hier wordt gezegd wat er van mij, als Zijn dienstknecht, wordt verwacht.

Kolossenzen 3:16 tot 4:1

We kunnen misschien zeggen dat de gemeente van God uit individuen bestaat, maar het koninkrijk van God uit huisgezinnen. In het algemeen zijn we kinderen, of ook ouders van een gezin; en deze gezinnen zijn onder het gezag van de Heer

gebracht. Dit is belangrijk, want zelfs als niet alle kinderen gelovig zijn, zijn de ouders verplicht hun hele gezin onder het gezag van Christus te brengen (zie ook Ef. 6:4). Het gaat om alle kinderen, niet alleen zij die gelovig zijn. Dat is de verantwoordelijkheid van de gelovige ouders.

In Marcus 10:14 zegt de Heer over de kleine kinderen: 'want van (niet: voor) de zodanigen is het koninkrijk van God'. Het koninkrijk van God komt hun toe, omdat hun moeders in Christus geloofden. De ouders erkennen Zijn gezag, en daarom staan de kinderen onder de morele heerschappij van de Heer Jezus Christus. Petrus zegt in Handelingen 2:39: 'Want u komt de belofte toe en uw kinderen'. Als de ouders Christus aannemen als Heer, heeft dat directe gevolgen voor het gezinsleven.

Daarom is het gezin zo belangrijk, als we het koninkrijk bespreken. Het heeft ernstige gevolgen als ouders verschil gaan maken tussen gelovige en ongelovige kinderen. Allen moeten opgevoed worden in de tucht en vermaning van de Heer. Ook bij Zacheüs (Luc. 19), de gevangenebewaarder (Hand. 16), en Noach (Hebr. 11:7), is sprake van een huisgezin. In 2 Kronieken 20:13 staan hele gezinnen² voor het aangezicht van de Heer om het van Hem te verwachten (vs. 12).

In Matteüs 18:1-5 zien we dat de grootste in het koninkrijk der hemelen degene is die zichzelf vernedert als een kind. Een klein kind staat namelijk op de plek van de onderdanigheid. Dat moeten we hun in de gezinnen leren.

In Genesis 18:19 is Abraham ons voorbeeld. Abraham moest zijn zonen en zijn huis gebieden. Zo moeten ouders ook met gezag spreken en handelen. Overigens wel in liefde, zonder de kinderen te irriteren. Gezag, tucht en liefde zijn alle drie nodig voor de opvoeding.

In Exodus 12:26 komt er een vraag van de kant van zoons. Hier wordt dus geen blinde gehoorzaamheid geëist! Er is opvoeding in de dingen van de Heer, en dat in liefde. Als de ouders zelf van het Woord van God genieten en het zó aan hun kinderen doorgeven (vgl. Kol. 3:16), zullen de kinderen luisteren. En dan kunnen ze ook, als ze hieraan toe zijn, zelf beslissingen nemen op grond van het Woord. Het is belangrijk dat ouders op één lijn staan en tegenover hun kinderen ook steeds één lijn trekken. De eerste zorg van ouders met het oog op hun kinderen is niet het behoud van de ziel, maar het aanleren van gehoorzaamheid. Dit moeten ze namelijk al in hun eerste levensjaren leren, nog vóórdat ze iets van het evangelie kunnen begrijpen.

² Over 'u en uw huis' bestaat een brochure van C.H. Mackintosh.

Laten we in dit verband eraan denken dat het oordeel zal komen over hen die het evangelie van onze Heer Jezus Christus niet *gehoorzamen* (2 Tess. 1:8). Ook het aannemen van het evangelie is een kwestie van gehoorzaamheid.

In Jeremia 35 zien we de Rechabieten als voorbeeld van gehoorzaamheid jegens de ouders. In vers 14 lezen we dat Jonadab zijn zonen beval geen wijn te drinken, en zij gehoorzaamden! Bijna driehonderd jaar later kon Jeremia hen nog ten voorbeeld stellen aan Juda.

Wat is de leeftijdsgrens voor kinderen om hun ouders te gehoorzamen? Dat is als ze zelf een gezin gaan vormen. Maar we moeten wel bedenken dat het eren van de ouders het hele leven doorgaat (zie ook Ef. 6:1-2).

In Kolossenzen 3 vinden we dus:

1. personen die in aardse betrekkingen de plaats van gezag innemen, nl. mannen, ouders en meesters;
2. anderen die de plaats van gehoorzaamheid innemen, nl. vrouwen, kinderen en dienstknechten.

De eersten zullen alleen dan op de juiste manier kunnen handelen, als ze beseffen dat ze zelf onder het gezag van Christus staan. De tweede groep zal gehoorzaamheid moeten tonen, alsof ze direct de Heer gehoorzamen; in de aardse gezagsverhoudingen erkennen ze het gezag van de Heer.

Helaas houden velen zich tegenwoordig meer bezig met hun vermeende rechten dan met wat de Heer hier in Kolossenzen 3 zegt. Laat het onder ons zo zijn, dat ieder persoonlijk doet wat de Heer van hem of haar vraagt. Dat is onze verantwoordelijkheid. De mannen moeten de leiding nemen in het gezin, en de vrouwen moeten onderdanigheid tonen.

In dit hoofdstuk gaat het om Christus, de opgestane en verheerlijkte Heer.

- Christus is alles en in allen, de christelijke levenssfeer (vs. 11);
- de liefde, de band van de volmaaktheid (vs. 14);
- de vrede van Christus, in één lichaam (vs. 15);
- het woord van Christus (vs. 16);
- alles in de naam van de Heer Jezus (vs. 17).

Dan volgt hoe Christus in het gezin gezien wordt, in zaken, enz. Het gaat allemaal om Hem.

Samenvatting

1. De duidelijke beslissing dat Christus de Heer is, moet door iedere christen persoonlijk worden genomen (Rom. 12:1-2 en 14:7).
2. Zijn heerschappij moet zichtbaar worden in de verschillende kringen en verbanden van de samenleving.

We behoren allemaal tot een of meer van deze verbanden: de gemeenschap van de broeders en zusters, het gezin, de maatschappij. Op elk terrein moeten we het gezag van de Heer erkennen, en moeten we hen die onder ons gezag staan op dezelfde wijze opvoeden.

3. De goede belijdenis betuigen

We lezen nu 1 Timoteüs 6:11-16, alsook Johannes 18:33-38. In de vorige studie hebben we de heerschappij van Christus overdacht, en onze verbinding met Hem en met degenen die ons omringen in de verschillende kringen en verbanden van de samenleving. Het is belangrijk te zien dat het koninkrijk van God heden ten dage bestaat in een wereld, die volledig in tegenspraak is met de wil en de gedachten van God. Hier is geen rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, maar ongerechtigheid, strijd en verdriet. Omdat we onderdanen in het koninkrijk zijn, hebben we echter een getuigenis tegenover de wereld om ons heen. Dat is de goede belijdenis.

In 1 Timoteüs 6 gaat het over het koninkrijk, want de goede belijdenis van vers 13 wordt verbonden met de verschijning van onze Heer Jezus Christus (vs. 14). In vers 15 lezen we dat God, de gelukkige en enige Heerser, Hem zal vertonen. De Heer, die nu nog verborgen en verworpen is, zal in heerlijkheid worden geopenbaard op aarde en dan Zijn koninkrijk aanvaarden als de Zoon des mensen. Daarnaast zien wij verlangend uit; en het enige wat we nu nog in de wereld te doen hebben, is de goede belijdenis af te leggen. Dat is een uiterst praktisch onderwerp. Met de wereld zelf hebben we niets van doen, maar dit betekent niet dat we ons terug zouden moeten trekken in kloosters e.d. We hebben een plaats te midden van de wereld, waar we de goede belijdenis hebben af te leggen, zonder ons met wereldse zaken te gaan bemoeien.

Wat is de aard van ons getuigenis? Sommigen denken dat het inhoudt de mensen te vertellen dat ze zondaars zijn en de Heiland nodig hebben. Dat is wel juist, maar daar gaat het hier niet om. Wat de goede belijdenis is, kunnen we opmaken uit vers 13. De goede belijdenis van Timoteüs wordt vergeleken met de goede belijdenis van Christus voor Pontius Pilatus. Daarom hebben we ook enkele verzen uit Johannes 18 gelezen. In dat hoofdstuk vinden we vier punten met betrekking tot de goede belijdenis:

1. In vers 33 vraagt Pilatus: 'Bent U de koning van de Joden?' Het antwoord van de Heer is niet zuiver theoretisch, maar Hij dringt door tot het geweten van Pilatus. Zo moet onze goede belijdenis ook geen verdediging zijn, waarbij we de mensen verstandelijk proberen te overtuigen. Het moet ook hun geweten raken.
2. In vers 36 zegt de Heer: 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld'. Dat is een essentieel punt in verband met onze goede belijdenis.

We behoren tot een koninkrijk, dat niets te maken heeft met de koninkrijken van de wereld.

3. In vers 37 antwoordt Hij: 'U zegt het, Ik ben een koning'. Dit is ook het derde punt van onze goede belijdenis: dat wij, boven alle overheid en gezag, het gezag erkennen van Hem die voor ons stierf op het kruis en die hier met gebonden handen voor Pilatus stond. Hij is de Koning, de Heer aan Wie we ons hebben onderworpen.
4. In vers 37 belijdt Hij ook: 'Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid zou getuigen'. Nu mogen *wij* van de waarheid getuigen. Niet alleen dat de mensen een Redder nodig hebben, maar getuigen van de hele waarheid van God. Vergelijk dit met de dienst van Paulus 'om ieder mens volmaakt te stellen in Christus' (Kol. 1:28).

De vermaningen voor de mens Gods

De eerste twee woorden van vers 11 ('maar jij') mogen we niet over het hoofd zien. Deze woorden komen nogal eens voor in 1 en 2 Timoteüs. Ze laten de grote tegenstelling zien tussen de mens Gods en de omgeving waarin hij zich bevindt. In 1 en 2 Timoteüs en de brief aan Titus zien we de directe verantwoordelijkheid van het individu te midden van het verval en het falen van de mensen om hem heen. Wat er ook in de wereld of op het christelijk erf gebeurt, 'maar u', 'maar jij' (...). Deze verantwoordelijkheid blijft bestaan, tegenover God en ook tegenover anderen, en zo worden we aangespoord om op de juiste manier te handelen (vgl. Hebr. 1:13-14, 16b).

Dat is de ware belijdenis, de juiste vertegenwoordiging van Gods eigen karakter in een wereld die tegen Hem in opstand verkeert. Daarom schaamt God Zich niet voor hen om hun God genoemd te worden. Paulus noemt Timoteüs dan ook een 'mens Gods'. In 2 Timoteüs 3:17 staat: 'opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust'. Dat geldt ook voor ons. Wij allen zouden moeten zijn als mensen Gods. Wanneer wij dit zijn, en ons leven aan God hebben toegewijd, worden anderen erdoor gezegend. In het geval van Timoteüs werden de Efeziërs door zijn dienst gezegend. Als we denken aan de verheven waarheden van de brief aan de Efeziërs, hoe belangrijk is dan de schijnbaar terloopse mededeling dat Timoteüs in Efeze moest blijven (1 Tim. 1:3).

Mensen (mannen) Gods zijn diegenen die zich individueel door de Heer geroepen weten om pal te staan voor Hem in een tijd van verval. Mannen Gods worden in

zeer bijzondere tijden van de geschiedenis van Gods volk geroepen. Aan het begin van Israëls geschiedenis staat Mozes als de man Gods. Zo wordt hij zesmaal genoemd, o.a. in Psalm 90 en Deuteronomium 33. Als Jerobeam een valse godsdienst onder de tien stammen wil invoeren, roept God de man Gods uit Juda. En tijdens het geestelijke dieptepunt van de tien stammen zijn er twee mannen Gods vlak na elkaar: Elia en Elisa. In het Nieuwe Testament is Timoteüs degene die, tegen het einde van Paulus' leven, als man Gods wordt geroepen. Dan zijn er al verkeerde dingen binnengeslopen die aanleiding zijn tot de brief. Nu moet deze jongeman pal staan voor de waarheid te midden van het kwaad en het verval.

In het Oude Testament zijn er zeker zes personen die mannen Gods worden genoemd, hoewel de term ongeveer 24 keer voorkomt. De karakteristieke eigenschappen van deze mannen zien we misschien terug in 1 Timoteüs 6:11, waar een zestal zaken worden genoemd waarnaar de mens Gods moet jagen:

- Elia – gerechtigheid;
- Elisa – godsvrucht;
- Samuël – geloof;
- David – liefde;
- Semaja – volharding (1 Kon. 12:22);
- Mozes – zachtmoedigheid (Num. 12:3).

Het is belangrijk dat zij allen persoonlijk mannen Gods worden genoemd. Hun getuigenis is ons ten voorbeeld. Een man Gods moest bepaalde dingen ontvluchten, dat is negatief; maar hij moest ook bepaalde dingen najagen, dat is positief. Beide kanten vinden we in 1 Timoteüs 6:11.

Het ontvluchten van de wereldse dingen is een voorwaarde om de goede belijdenis te kunnen afleggen. Het koninkrijk Gods is niet eten en drinken, ook niet geldzucht, maar het heeft eeuwigheidswaarde. Voordat wij kunnen navolgen en kunnen strijden, moeten wij bepaalde dingen ontvluchten. In Matteüs 6:33 staat de vermaning: 'Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid'. Ook in 2 Timoteüs wordt steeds gesproken over vluchten, afstand nemen, onttrekken, enz. Dus niet zo dicht mogelijk de gevaren naderen, zodat je in verzoeking kunt vallen. Vluchten is een bewuste handeling, het betekent dat we niets met de zaak in kwestie te maken willen hebben (vgl. Spr. 4:14-15). Dit was het ook waarin Lot faalde. Abraham daarentegen zorgde voor afstand tussen hemzelf en de verleidingen van de wereld; hij was afgezonderd.

Nog enkele voorbeelden uit het Oude Testament. We vinden in Leviticus 11 het onderscheid tussen reine en onreine dieren. We zien daar de kameel in vers 4b,

die wel herkauwt, maar geen gespleten hoeven heeft. Dit type leert ons dat wij onrein zijn, als wij tekortschieten in onze wandel. Verder vinden we in Numeri 32 de tweeënhalve stammen in het Overjordaanse, die veel vee, bezit en een goed land hadden. Ze genoten daarvan en trokken niet over de Jordaan (de mannen later wel om te helpen met vechten, maar ze lieten hun gezinnen achter). We kennen de gevolgen. Hier gaat het om het bedenken van de aardse dingen. Laten we lering eruit trekken en ons ver van verkeerde dingen houden.

Je zou denken dat de opdracht om te vluchten in 1 Timoteüs 6:11, en de opdracht om te strijden in vers 12 moeilijk kunnen samengaan. Het is ook wel eens een probleem. Op diverse plaatsen in het Nieuwe Testament worden we ertoe opgeroepen te 'weerstaan', maar soms vluchten we terwijl we hadden moeten weerstaan of omgekeerd. Het is goed het verschil te zien. We moeten vluchten in al die gevallen waarin ons vlees wordt aangesproken. Omdat we het zondige vlees niet kunnen vertrouwen, doen we er beter aan in die gevallen te vluchten. Zoals Jozef dat ook deed (Gen. 39).

Een kort overzicht van de dingen die we moeten ontvluchten:

- 1 Korintiërs 6:18 – ontvlucht de hoererij;
- 1 Korintiërs 10:14 – ontvlucht de afgodendienst;
- 1 Timoteüs 6:11 – ontvlucht deze dingen, in het bijzonder de geldzucht;
- 2 Timoteüs 2:22 – ontvlucht de begeerten van de jeugd.

Die dingen moet je niet proberen te weerstaan, omdat je dat niet kunt. Je zou verliezen, en dus moet je vluchten. Weerstaan is eigenlijk het strijden van de goede strijd (vs. 12). Dit heeft weer te maken met het koninkrijk van God. In wezen worden de koninkrijken van de wereld geregeerd door de satan. Hij is de god van deze eeuw, en de overste van deze wereld. Onze strijd is tegen de listen van de satan. Daaraan mogen we ons niet onttrekken. Als het erom gaat van de waarheid te getuigen, dan moeten we weerstand bieden. We vinden de volgende aansporingen:

- Efeziërs 6:11vv. – pal te staan voor de hele waarheid en stand te houden in de geestelijke strijd;
- Jakobus 4:7 – weerstaat de duivel;
- 1 Petrus 5:9 – weerstaat hem (d.i. de duivel).

In alle drie gevallen gaat het dus erom de duivel, die bij de koninkrijken van de wereld hoort, te weerstaan. Wij horen bij het rijk van de Heer Jezus, dat niet van deze wereld is. Voor ons is het ontvluchten van bepaalde dingen het begin van de goede belijdenis. Maar in wezen is de goede belijdenis de belijdenis die de Heer

Zelf aflegde. En Hij hoefde nooit te vluchten, omdat in Hem geen vlees was. Maar Hij weerstond wel. Toen de Heer in de woestijn verzocht werd, vluchtte Hij niet. Hij weerstond, en de duivel verliet Hem uiteindelijk. Het hele leven van de Heer was een getuigen van de waarheid. Dat is de goede strijd, want getuigen van de waarheid in een wereld vol leugen houdt tegenstand en strijd in.

Belangrijk is dat we onze zielen voeden met de goede dingen die in 1 Timoteüs 6:11b worden genoemd. In vers 11-13 zijn vijf stappen te onderscheiden: ontvluchten, jagen naar, strijden, grijpen en belijden. Steeds is de Heer Jezus ons volmaakte Voorbeeld. Hij is de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2).

In vers 12 wordt gesproken over de goede strijd van het geloof. Het is een *goede* strijd, omdat God ons ook erdoor oefent, zodat we opgebouwd worden. We strijden met de vijand, niet met broeders en zusters. Paulus zegt in 2 Timoteüs 4:7 het volgende: *'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden'*. Het kan zijn dat we in de strijd te maken krijgen met belijdende christenen, maar dan gaat het om wat ze zeggen en doen, niet om strijd tegen de personen zelf.

Als onderdaan van het koninkrijk kun je alleen strijden, als je een geheime bron hebt waaruit je voortdurend nieuwe energie krijgt. Wanneer je steeds moet proberen de mensen van de waarheid te overtuigen, zou je de moed kunnen verliezen. Maar er is een geheime krachtbron: 'Grijp het eeuwige leven'. Er is een verbinding met Boven.

Eeuwig leven is hier niet hetzelfde als in de geschriften van Johannes. Daar gaat het om het leven van Jezus, de Zoon van God, in ons. Hier bij Paulus is het: het leven dat niet tot de wereld behoort, maar dat *boven* is, waar Christus het Middelpunt van alles is. We ervaren de sfeer van het Vaderhuis. Want we weten dat de Koning niet alleen onze Heer is, maar ook de Zoon van de liefde van de Vader. En degenen die Hem zó kennen, bezitten een geheime krachtbron om te volharden in de strijd.

Een voorbeeld hiervan in het Oude Testament zien we bij Simson in zijn strijd tegen de Filistijnen (Richt. 15:18-19). Toen hij hevige dorst kreeg, gaf God hem water. Zo lest God ook onze dorst. Hij verfrist ons in de strijd.

Wat betekent nu precies de uitdrukking: 'Grijp het eeuwige leven' (1 Tim. 6:12)? Paulus spreekt over de positie die we nu al hebben in de hemel. Omdat we deze positie hebben en de Heilige Geest bezitten, kunnen we – terwijl we nog in de strijd gewikkeld zijn – al de eeuwige dingen grijpen. Zie ook vers 17-19! Het gaat

om de eeuwige dingen, niet die van de wereld. Natuurlijk leven en eeuwig leven zijn de twee kringen waarin we ons bewegen. Het woord 'leven' heeft in onze taal ook twee betekenissen:

1. het (biologische) leven dat we bezitten;
2. de omgeving waarin wij ons bevinden (het leven op het platteland, het stadsleven enz.).

Beide betekenissen liggen opgesloten in het woord 'eeuwig leven'. De eerste betekenis vinden we bij Johannes, de tweede bij Paulus. Eeuwig leven is niet in de eerste plaats een tijdsaanduiding, maar het geeft een kwaliteit van leven aan. Het is verbonden met de Zoon, en met het huis van de Vader. De wedergeboren Joden in het Oude Testament bezaten leven uit God, en dat is eeuwig. Maar het is niet het leven waarover de Heer Jezus sprak in Johannes 17:3, en waarvan ook sprake is in 1 Johannes 1: de gemeenschap met de Vader en de Zoon.

Eeuwig leven heeft ook een duidelijke verbinding met het koninkrijk. In het Oude Testament wordt het twee keer genoemd en in beide gevallen is het verbonden met het koninkrijk:

1. Daniël 12:2 – zij die eeuwig leven ontvangen, worden ingevoerd in het koninkrijk van de Zoon des mensen;
2. Psalm 133:3 – hier gaat het profetisch over de tijd dat de tien en de twee stammen weer als eenheid samenwonen. Dat is in het duizendjarig rijk.

In de drie eerste evangeliën is het net zo. Daar wordt de vraag gesteld: Hoe kunnen we het eeuwige leven binnengaan? De Joden dachten hierbij aan het duizendjarig rijk. In Matteüs 25 worden de schapen en de bokken gescheiden, en de schapen ontvangen eeuwig leven. Eeuwig leven is altijd een zegen die God geeft in overeenstemming met de openbaring die men van Hem gekregen heeft.

In het duizendjarig rijk zal God worden gekend als de Almachtige. Dat zien we hier in 1 Timoteüs 6:15 ook, namelijk in de omschrijving: *'de gelukkige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren'*. De zegeningen die daarmee verbonden zijn, zullen worden genoten als 'eeuwig leven' op aarde door hen die het koninkrijk binnengaan. Maar wij kennen Hem als de Vader van onze Heer Jezus Christus, als ónze Vader, en daarom betekent 'eeuwig leven' voor ons véél meer dan voor hen die in het duizendjarig rijk op aarde zullen leven. Voor hen is eeuwig leven verbonden met de Zoon des mensen, terwijl wij zijn overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van de liefde van de Vader (Kol. 1:13).

In verband met de goede belijdenis is ook Romeinen 10:9-10 van belang. Deze verzen hebben te maken met het koninkrijk. Wanneer iemand behouden is, moet

hij niet alleen geloven, maar ook Jezus als Heer belijden. Christus moet Heer zijn in alle aspecten van het leven, en dat moet blijken uit onze woorden en daden. Behoudenis is hier dus een dagelijkse zaak, die we in praktijk moeten brengen (vgl. Marc. 5:19-20 en Luc. 8:38-39). Pas als we de Heer openlijk belijden aan ouders, familieleden, vrienden en anderen, zullen we de vreugde van de behoudenis kennen en overwinningen meemaken. Deze dingen zullen in de evangelieprediking ook tot uitdrukking moeten komen, anders krijgen we halve bekeringen en geestelijke zwakheid.

Het gesprek met Pilatus

Nu nog even terug naar Johannes 18. De eerste vraag van Pilatus was: 'Bent U de koning van de Joden?' (vs. 33). Dit had voor hemzelf geen gevolgen, of het antwoord nu ja of nee zou zijn. Het was een politieke kwestie, die door de overheid behandeld moest worden. Zo stellen mensen ons ook wel eens vragen, waar ze zichzelf niet bij betrokken voelen; het gebeurt louter uit nieuwsgierigheid. We zouden dan een antwoord kunnen geven dat wel de nieuwsgierigheid bevredigt, maar niet het geweten raakt. De Heer gaf Pilatus echter een antwoord dat zijn geweten raakte.

In vers 35 vraagt Pilatus dan: 'Ben ik soms een Jood?' Hij probeert zich te verdedigen en stelt dat hij persoonlijk niets met de zaak te maken heeft. In vers 37 wordt het anders: 'Bent U dus toch een koning?' Nu is het voor Pilatus zelf belangrijk geworden of het antwoord ja of nee is. Deze dingen zijn van groot belang voor onze goede belijdenis. We moeten ervoor zorgen dat de mensen zó gaan vragen dat hun geweten erbij betrokken is. En dan moeten we antwoord hierop geven, anders heeft het geen nut.

Hetzelfde zien we in het gesprek van de Heer met Nikodemus in Johannes 3. En ook in Marcus 2:5, waar de Heer zegt: 'Kind, uw zonden zijn vergeven'. Dat was het kernprobleem, en pas daarna werd de man genezen. Hoe kunnen we dus het geweten van de mensen raken? Ons voorbeeld hierbij is de Heer Zelf. Dikwijls gaf Hij geen rechtstreeks antwoord op een vraag, maar een antwoord dat in overeenstemming was met de geestelijke toestand van degene die de vraag stelde. Hij maakte het ongeloof openbaar.

Hij antwoordde de Farizeeën met een wedervraag en maakte hun huichelarij openbaar (Marc. 11:27-33). We moeten onderscheiden wat er achter een vraag steekt. In Spreuken 26:4 staat: 'Antwoord de zot naar zijn dwaasheid niet', en in het volgende vers: 'Antwoord de zot naar zijn dwaasheid'. Om juist te kunnen

antwoorden is wijsheid nodig. In 1 Petrus 3:15 lezen we: 'Heiligt Christus, de Heer, in uw harten'. Dit zal ons helpen om op de juiste manier vragen te beantwoorden.

Toen de Heer voor Pilatus stond waren Zijn woorden volkomen in overeenstemming met Zijn Persoon. Hij was geheel wat Hij zei. Als dat met ons ook zo is, zal het geweten van degene die iets vraagt gemakkelijk geraakt kunnen worden. Hoe echt en oprecht zijn we, in hoeverre zijn wij werkelijk wie wij zeggen te zijn? Wij moeten persoonlijk worden in een gesprek. De Heer vraagt in Matteüs 16:13 eerst: 'Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?' Maar dan vraagt Hij in vers 15: 'Maar u, wie zegt u, dat Ik ben?'

Zo spreekt de Heer Pilatus hier ook persoonlijk aan en geeft Hij hem nog een kans om behouden te worden. Maar Pilatus laat die kans voorbijgaan. In vers 38 vraagt hij nog onverschillig: 'Wat is waarheid?' Maar hij wacht niet eens op een antwoord. Zo handelen tegenwoordig ook veel mensen. Als het om de werkelijke waarheden van Gods Woord gaat, zijn ze niet geïnteresseerd. In Johannes 19:9 geeft de Heer geen antwoord meer aan Pilatus. Hij heeft zijn kans gehad. We vinden in deze hoofdstukken de volkomen verdorvenheid van het menselijk hart. Duidelijk wordt in het licht gesteld dat wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God.

In Johannes 18:36 zegt de Heer: 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld'. In de toekomst zal het in zekere zin wel van deze wereld zijn. De Koning komt uit de hemel en zal het overblijfsel van Israël, Zijn aardse onderdanen, gebruiken om Zijn koninkrijk hier te vestigen. Hoe anders is het koninkrijk, nu de Koning verworpen is. Er zijn geen dienaren die strijden. Het is een koninkrijk dat vanuit de hemel geregeerd wordt. Sommige gelovigen willen nu al strijden en regeren, maar dat is een bedeling te vroeg. Vergelijk in dit verband 1 Korintiërs 4:8b, het is nog niet de tijd om te heersen; de toestand is nu zoals in vers 9vv. beschreven wordt.

Is de uitdrukking 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld' geografisch of moreel bedoeld? In moreel opzicht zal het koninkrijk altijd een hemels karakter dragen, ook als het in geografisch opzicht op aarde is opgericht in het duizendjarig rijk. Dit hemelse karakter moet nu reeds tot uitdrukking komen in onze goede belijdenis (vgl. Joh. 17:16).

Welk deel hebben wij dan met de wereld, als het koninkrijk van God niet van deze wereld is? Denk bijvoorbeeld aan onze houding tegenover stemmen in de politiek. Zoals gezegd is het nu nog niet de tijd om te heersen. Stemmen is in zekere mate ook heersen, het uitoefenen van politieke invloed. Uit 2 Korintiërs 5 blijkt dat we gezanten zijn. Een gezant heeft een getuigenis af te leggen en hij moet zijn land zo goed mogelijk vertegenwoordigen. Hij heeft van alles te doen in het land waar hij

als gezant leeft, maar met de politiek mag hij zich niet bemoeien. Hij is een vreemdeling en hij kan in grote moeilijkheden komen als hij wel aan politiek gaat doen.

Ook voor jongelui zijn deze dingen belangrijk, om te bepalen hoe hun houding bijvoorbeeld op school dient te zijn. Het is soms niet mogelijk hen van wereldse dingen vandaan te houden (ze zijn soms verplicht bepaalde boeken te lezen voor school), maar laten we hen opvoeden volgens de normen van Gods Woord. De algemeen heersende gedachte is dat we de wereld moeten verbeteren. Dat heeft de Heer Jezus Zelf echter niet gedaan toen Hij op aarde was. Laten we bidden voor de overheid (overeenkomstig 1 Tim. 2:1-2), en de rest aan de Heer overlaten.

Samenvatting

Wat is onze goede belijdenis als degenen die behoren tot het koninkrijk van de Heer Jezus in de tijd van Zijn verwerping, te midden van hen die Zijn vijanden zijn? Het betekent niet alleen dat wij Hem belijden als onze Heiland en Heer. Het houdt ook in dat wij de goede strijd willen strijden, nadat aan de volgende voorwaarden is voldaan: het ontvluchten van de negatieve dingen, en het najagen van de positieve dingen.

De goede strijd strijden is de goede belijdenis afleggen, die de Heer Zelf als de ware Getuige eerst in deze wereld heeft betuigd. Wij mogen Hem navolgen door:

1. deze goede belijdenis ook af te leggen;
2. de verworpen Christus te erkennen als onze Heer, tegenover allen die ons omringen;
3. en dit te doen met het oog op de tijd dat Hijzelf terug zal komen om Zijn koninkrijk hier op te richten.

4. Het lijden van de tegenwoordige tijd

We lezen in verband met dit onderwerp 1 Petrus 1:6-7, 2:19-24, 3:13-15, 4:12-17 en 5:8-11. De apostel Petrus had een speciale dienst met betrekking tot het koninkrijk van God. Ook bij Paulus is het koninkrijk van God een belangrijk thema, maar het is niet kenmerkend voor zijn dienst. Bij Paulus gaat het om de gemeente, bij Petrus om het koninkrijk. In Matteüs 16:19 geeft de Heer Jezus aan Petrus de sleutels van het koninkrijk. Terwijl Hij afwezig was, zou Petrus de deur openen voor hen die binnen wilden gaan. We zien Petrus ook samen met Jakobus en Johannes op de berg van de verheerlijking, waar de Heer Jezus toont hoe het koninkrijk in het duizendjarig rijk zal zijn. Deze gebeurtenis was van groot belang voor hem, zie 2 Petrus 1:16-19.

In het boek Handelingen zien we dat Petrus de deur opent: achtereenvolgens voor de Joden (Hand. 2), voor de Samaritanen (Hand. 8), en voor de heidenen (Hand. 10). Petrus geeft ons de waarheden omtrent het koninkrijk, hoewel je die term niet in zijn eerste brief aantreft (wel in zijn tweede brief, 2 Petr. 1:11). Maar in 1 Petrus 2:9 wordt gesproken over een koninklijk priesterdom, wat verbonden is met de goede belijdenis. In 1 Petrus zien we vooral dat het koninkrijk in zijn heerlijke gedaante nog toekomstig is.

Een aantal keren wordt gesproken over de verschijning van de Heer Jezus, en dat is bedoeld als troost voor hen die daarnaar uitzien en ondertussen lijden hebben te verduren. Petrus schrijft aan gelovige Joden, die veel hadden te lijden van hun volksgenoten. Maar de beginselen die we hier vinden zijn ook op ons van toepassing. Ook wij hebben als onderdanen in het koninkrijk, verbonden met een verworpen Christus, het lijden te ondergaan dat Hij kreeg van de kant van de wereld.

De Heer Jezus wordt in deze brief op twee manieren aan ons voorgesteld:

1. als de verheerlijkte Heer, naar Wiens verschijning wij uitzien en aan Wie wij de juiste plaats in ons hart en leven dienen te geven ('heiligt Christus, de Heer, in uw harten', 3:15);
2. als de verworpen en lijdende Heer. Hij, de Heilige en Vlekkeloze, had lijden te verduren van deze zondige, slechte wereld die zo'n Mens niet kon verdragen. En daarin is Hij ons ten voorbeeld.

Want Hij leed omwille van het geweten (hst. 2), en omwille van de gerechtigheid (hst. 3). Hij weerstond de duivel (hst. 5). In 1 Petrus 4 lezen we over het lijden *van Christus* in deze wereld, waaraan wij ook deelhebben, en het lijden *voor Zijn*

naam. Beide zijn het gevolg van Zijn verwerping. Ieder die zich met Hem verbindt (dat gebeurt openlijk door de doop, hst. 3), zal deel hebben aan de verschillende vormen van lijden die in de eerste Petrusbrief worden genoemd.

Hoewel deze brief het lijden beschrijft, is de heerlijkheid nooit ver weg. Het sleutelvers is 1 Petrus 1:11. Het lijden wordt gevolgd door de heerlijkheid – evenzo in 5:10. Dat stelt het lijden in het juiste licht: het is verbonden met de toekomstige heerlijkheid. Ook wordt het lijden in deze brief verbonden met de blijdschap, en met de genade van God (zie o.a. 5:10a en 12b). Vanuit deze bevoorrechte standpunten mogen we het lijden bezien. Lijden en heerlijkheid worden even vaak genoemd in 1 Petrus (in de King James Bijbel 16 keer).

Het principe van het lijden en de heerlijkheid daarna wordt door de Heer Jezus aan twee van Zijn discipelen uitgelegd op de weg naar Emmaüs (Luc. 24:26). Moest de Christus dit niet lijden en in Zijn heerlijkheid ingaan? Petrus past dit op ons toe in hoofdstuk 4:12-13. Vóórdat over het lijden wordt gesproken, wordt God gezegend en worden onze harten gericht op de onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis (1:3-4). Het is bijzonder mooi om over de huidige dingen, die vergankelijk en bevleekt zijn, heen te zien en ons oog te richten op de blijvende dingen en ons daarin te verheugen (1:6, 8).³

Het lijden staat dus nooit op zichzelf, het is altijd een instrument in verbinding met iets anders. In 1:7 zien we de verbinding met lof, heerlijkheid en eer in de openbaring van Jezus Christus. Paulus zegt iets dergelijks in 2 Korintiërs 4:17-18. In het lijden mogen we de Heer en Zijn verschijning in heerlijkheid voor ogen houden. Dat is voor ons een grote zegen en het geeft diepe vreugde in het hart. En dat is ook het doel dat God met het lijden heeft.

Lijden in het algemeen

In 1 Petrus 1 wordt gesproken over het lijden in het algemeen. Er zijn allerlei verzoeken, en ons geloof wordt erdoor beproefd. Als je geroepen bent om te lijden, bewijst dit alleen je geloof. Door beproeven en lijden worden we geoefend, zodat we groeien in het geloof. Denk aan het zaad dat tussen de dorsers viel. Het lijden bewijst of er al dan niet vrucht is. In vers 7 staat dat de beproefdheid van het geloof veel kostbaarder is dan die van goud. Daarmee

³ Het woord 'daarin' van 1:6 is een tijdsbepaling. We zullen door Gods kracht bewaard worden tot de Heer Jezus verschijnt. Dan wordt onze behoudenis geopenbaard (vs. 5).

wordt de beproeving bedoeld, niet het geloof. Het geloof is zeker kostbaar, maar de leerschool van God, waarin we praktisch aan Christus gelijkvormig gemaakt worden, is kostbaarder dan goud.

De nadruk ligt hier op het feit dat het lijden een *beproeving* is. Zijn we bereid om beproefd te worden? We kunnen blij zijn met beproevingen, omdat die iets waardevols tevoorschijn brengen. In Psalm 11:4 staat: 'Zijn blikken doorvorsen de mensenkinderen', dat is algemeen. Maar dan volgt er in vers 5: 'De HERE toetst de rechtvaardige', want de getrouwe wordt nog verder beproefd. Dit is ook van belang voor ons getuigenis tegenover de wereld. Als we door lijden en beproeving heengaan, bezwijken we dan eronder? We moeten bedenken dat het de beproeving van ons *geloof* is. En het geloof kan zelfs de zwaarste beproeving doorstaan.

Laten we ook bedenken dat God ons niet in omstandigheden zal brengen die we niet aankunnen, maar dat de omstandigheden ertoe dienen om ons geloof te bewijzen. We mogen vertrouwen dat God precies zoveel op onze weg brengt, dat we Hem daarin kunnen verheerlijken. 'Geloof' is hier niet het vertrouwen op de Heer als onze Heiland, maar het vertrouwen dat Hij ons liefheeft, dat Hij alleen goede dingen voor ons op het oog heeft en dat Hij ons tot het heerlijke einddoel zal voeren.

God beproeft dit vertrouwen door moeilijkheden op onze weg te brengen. Het is niet moeilijk om Hem te vertrouwen, zolang alles gaat zoals we het zelf graag willen. Maar het is wel moeilijk op God te vertrouwen, als alles in tegenspraak is met onze eigen verlangens. Een paar voorbeelden hiervan. Abraham moest Isaak offeren; dit was niet alleen in tegenspraak met zijn eigen verlangens, maar ook met Gods beloften. Hierdoor werd zijn geloof enorm beproefd. Nu ging het erom ondanks alles te geloven dat God het goed zou maken. In 1 Petrus 1:7 is sprake van goud dat door vuur beproefd wordt. Vergelijk dit met Maleachi 3:2, waar we lezen: 'Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers'. De Heer brengt ons in het vuur van de beproeving, zoals dit eens letterlijk gebeurde met de drie vrienden van Daniël (Dan. 3). Hun geloof werd beproefd, en het is prachtig te horen hoe ze hun vertrouwen uitspraken tegenover de koning (vs. 17-18).

Dat is iets waar de duivel niets mee kan beginnen. In Efeziërs 6 is sprake van het schild van het geloof. Het Griekse woord geeft aan dat er een groot schild wordt bedoeld, waarachter je helemaal kunt schuilen. Als de duivel met zijn vurige pijlen komt, ketsen ze altijd erop af. Zo'n geloof kan door geen enkele omstandigheid

aan het wankelen worden gebracht. Een beproeving is geen aangename ervaring. Maar als we erdoorheen gegaan zijn, zijn we er veel rijker van geworden.

Het bijbelboek dat waarschijnlijk het eerst is geschreven, is het boek Job. Dit boek gaat ook helemaal over het meest essentiële probleem van alle tijden: het menselijk lijden. Maar wij mogen het koninkrijks-aspect niet vergeten. Wij hebben een andere positie dan Abraham, Job en de drie vrienden van Daniël. Wat zij niet wisten, weten wij wel: eerst het lijden, daarna de heerlijkheid (1 Petr. 1:5; zie ook Rom. 8:17 en 2 Tim. 2:12a). Wij verheugen ons erin dat er een andere tijd zal komen, waarin wij met Christus zullen regeren. Dat geeft bijzondere kracht. Bovendien mogen wij nu met Christus lijden (Rom. 8:17), en dat is ook een vreugde. Het is de vreugde van de discipel te zijn zoals zijn Heer (Matt. 10:25). Het is een voorrecht als we voor Hem en met Hem mogen lijden (Hand. 5:41).

De brief van Jakobus is waarschijnlijk de eerst-geschreven brief van het Nieuwe Testament, en hierin drukt de apostel de lijdende gelovigen op het hart de beproevingen enkel vreugde te achten; ze hebben een volmaakt werk ten doel (Jak. 1:2-3; zie ook Hebr. 12:11). Echte vreugde is een vrucht van de Geest (Gal. 5:22). Deze beproevingen, waarin we gelijkvormig gemaakt worden aan het beeld van Gods Zoon, gaan het hele leven door (totdat we bij Hem zijn). Als een medegelovige lijdt, mogen we daar geen verkeerde conclusies aan verbinden. Jobs vrienden waren slechte vertroosters. Ze dachten dat hij leed doordat hij een groot zondaar was, maar dat was niet het geval en God Zelf bestrafte hen.

Aan de andere kant zien we dat David door grote moeilijkheden ging; en toen zei de Here dat het zwaard van zijn huis niet zou wijken. Dit werd niet gezegd door zijn vrienden. David moest zich voor de Here verootmoedigen. Het gaat erom dat we in de tegenwoordigheid van God worden gebracht en leren wat Hij ons wil leren. Anderen hoeven geen dingen aan te gaan wijzen, als een gelovige door diepe wateren gaat.

We moeten de beproeving ook niet lichter willen maken, want dan kunnen we Gods werk wel eens in de weg staan. Ouders hebben misschien die neiging met het oog op hun kinderen. Een broeder zei eens dat hij nooit aan de Heer vroeg om van het lijden verlost te worden, maar of Hij bij hem wilde zijn in het lijden.

Lijden ter wille van het geweten en ter wille van de gerechtigheid

In 1 Petrus 2 lezen we over het lijden ter wille van het geweten, in hoofdstuk 3 over het lijden ter wille van de gerechtigheid. En er is ook sprake van het lijden van Christus, en het lijden voor Christus (4:13vv.). Het zijn verschillende vormen van lijden en er zit een climax in. Ieder die rechtvaardig en godvrezend wil leven in deze wereld, is een goed onderdaan van het koninkrijk van God, want dat wordt gekenmerkt door rechtvaardigheid, vrede en blijdschap. Nu is de wereld echter nog vol ongerechtigheid. In 1 Petrus 3:18 wordt de Heer Jezus de Rechtvaardige genoemd. Wie zoals Hij wil leven, zal lijden te verduren krijgen.

Lijden ter wille van het geweten betekent weigeren dingen te doen die we volgens ons geweten moeten afwijzen. Dat is dus enigszins negatief. Lijden ter wille van de gerechtigheid is meer positief: de gerechtigheid wordt hooggehouden, er wordt getuigd van wat goed en juist is voor God. Dat is nog geen lijden voor de naam van Christus. Deze dingen kun je doen zonder Zijn naam te noemen en te vertellen dat je een christen bent. Toch zal het vasthouden aan de gerechtigheid veroorzaken dat mensen ons bespotten en uitlachen. Een voorbeeld hiervan vinden we in Jesaja 59:14-15 (zie ook Ps. 45:8).

Aangezien we het vlees nog in ons hebben, kan het voorkomen dat we lijden doordat we zelf verkeerde dingen doen. Dan moeten we niet denken dat we lijden ter wille van de gerechtigheid of voor de naam van Christus. In 1 Petrus 2:19-24 zegt Petrus eigenlijk: Christus heeft geleden voor uw zonden, dat betekent dat u *nooit* mag lijden ten gevolge van uw eigen zonde in deze wereld. Een christen mag alleen lijden ter wille van de gerechtigheid, of ter wille van wat zijn geweten hem zegt al dan niet te doen. Ook kan het zijn dat iemand, wiens geweten niet geheel verlicht is, lijden te verdragen krijgt als hij volgens zijn geweten handelt; misschien zelfs van de kant van medechristenen. Maar wij mogen iemands geweten nooit belachelijk maken (Rom. 14).

Hoe ver gaat het lijden ter wille van de gerechtigheid? Natuurlijk mogen we geen ongerechtigheid bedrijven, maar we verkeren op school, op ons werk enzovoorts, waar we bepaalde verbindingen hebben. Ons rechtvaardige gedrag heeft gevolgen voor anderen. Denken we bijvoorbeeld aan Noach, de prediker van de gerechtigheid. Inderdaad zullen we, als we rechtvaardig handelen, 'eruit liggen'. Dan zijn we een uitzondering en staan we alleen. Een voorbeeld is Daniël (Dan. 1:8). Jongelui op school kunnen het moeilijk krijgen door wat ze leren over de natuurwetenschap en de maatschappijleer, door kerst- en paasvieringen die vermengd zijn met afgodendienst, enz.

Ook als we ons gezamenlijk afscheiden van kwaad, zullen we gezamenlijk moeten lijden ter wille van de gerechtigheid. Een voorbeeld is de afscheiding van judaïstische, menselijke systemen. In dit verband zien we ook dat Petrus het lijden verbindt met het pelgrimschap (2:11). We zijn vreemdelingen en bijwoners. Niet op precies dezelfde manier als Abraham, die een vreemdeling was doordat God hem had geroepen, of zoals het volk Israël, of zoals de Heer Jezus tijdens Zijn leven op aarde (Matt. 25:31-46). Maar wij zijn vreemdelingen zoals de Heer Jezus dat nu is, sinds Hij als de Heilige en de Rechtvaardige door de wereld gekruisigd is.

De Joodse gelovigen aan wie Petrus schreef, wisten wat het was om pelgrims en vreemdelingen te zijn. Ze stonden nu op een geheel nieuwe grondslag, vrij van vormen en ceremonieën. We beseffen maar weinig wat zij die de uitspraken van God bezaten, de wet en de profeten, moesten opgeven. In 1 Petrus 4:3 wordt gesproken over de *voorbijgegane* tijd: zó leefden we vroeger. Maar in vers 2 lezen we over de *overige* tijd: zó mogen we voortaan als onderdanen van het koninkrijk leven.

‘Heilig Christus als Heer in uw harten’, is de positieve kant (1 Petr. 3:15). Dit betekent: Geef Hem die heilige plaats in je hart die Hem toekomt. En dan zegt Petrus in hetzelfde vers: ‘Wees altijd bereid tot verantwoording aan ieder die u rekenschap vraagt van de hoop die in u is, maar met zachtmoedigheid en vrees’. Onze hoop is dat de bijzondere weg die we als gelovigen gaan eens gemeengoed zal zijn geworden, doordat Hij die nu alleen Zijn plaats inneemt in ons hart, dan Zijn plaats zal innemen op de hele aarde. Dat mogen we aan anderen vertellen.

Het lijden van Christus

We moeten duidelijk onderscheiden tussen het lijden van Christus dat wij met Hem kunnen delen, en Zijn lijden vóór ons, dus het verzoenend lijden op het kruis. De Heer leed tijdens Zijn hele leven op aarde, niet alleen ter wille van het geweten en om de gerechtigheid, maar ook bijvoorbeeld bij het graf van Lazarus: dat was lijden om een geliefde vriend die door de dood was weggenomen.

Het lijden van de Heer tijdens Zijn leven op aarde is een voorbeeld voor ons als gelovigen (1 Petr. 4:1, 13; Rom. 8:17). In sommige vertalingen staat in hoofdstuk 4:1: ‘Daar Christus nu *voor ons* in het vlees geleden heeft’. De woorden ‘voor ons’ horen er echter niet bij. Het gaat om die aspecten van het lijden van Christus waarin we Hem kunnen navolgen. Met die gedachte moeten wij ons wapenen, dat doel moet ons voor ogen staan. Wanneer wij dan lijden te dragen krijgen, is dit het bewijs dat we afgedaan hebben met de zonde. Wat ons vaak ontbreekt, is

de beslistheid om in deze dingen de Heer te volgen. Als we die beslistheid wel hebben, dan is onze weg van veel meer waarde voor Hem.

Lijden voor de naam van Christus

Allen die de goede belijdenis uitspreken tegenover deze wereld, namelijk dat ze aan de zijde staan van de verworpen Christus, zullen delen in Zijn lijden. In Matteüs 5:10 is eerst sprake van het lijden ter wille van de gerechtigheid, en dan in vers 11 wordt er gesproken over het lijden ter wille van de naam van Christus, dus lijden als direct gevolg van het belijden van Zijn naam. Dat vinden we hier terug in 1 Petrus 4. Het lijden voor de naam van Christus wordt hier verbonden met de Geest van de heerlijkheid en van God (vs. 14). We mogen God in dit lijden verheerlijken (vs. 16). Voorbeelden zien we in Petrus en de andere apostelen en ook in Stefanus, die zijn getuigenis voor Christus met de dood moest bekopen (Hand. 5, 6 en 7). In vers 12 wordt gesproken over de vuurgloed in uw midden; dat was letterlijk het geval bij de christenvervolgingen onder Nero. In Hebreeën 12:4 lezen we de vermaning: 'U hebt nog niet ten bloede toe tegenstand geboden in de strijd tegen de zonde'. Laten wij ons afvragen in hoeverre wij deel hebben aan het lijden doordat we christenen zijn.

De mate van het lijden wordt bepaald door de mate waarin wij de Heer Jezus in onze harten heiligen. Petrus verloochende zijn Heer, toen een meisje hem vroeg of hij bij Hem hoorde. In wezen doen we hetzelfde als we ons schamen om ronduit voor de Heer uit te komen. We laten de gelegenheid om voor Hem te lijden en van Hem te getuigen dan voorbijgaan, omdat we niet willen lijden.

Dit kan ernstige gevolgen hebben. Een voorbeeld hiervan zien we in het Oude Testament, toen David ontmoedigd raakte en bang was dat hij toch nog door Sauls hand zou omkomen. Dus ging hij naar het zuiden. Daar moet het geweest zijn dat hij Maäka ontmoette, die later de moeder van Absalom werd (zie 1 Sam. 27:1-4, 8; 2 Sam. 3:3). Misschien was hij God op dat moment dankbaar dat hij een tijdje aan Sauls greep was ontkomen, maar later zou hij zich diep moeten buigen vanwege zijn zoon Absalom.

Lijden onder invloed van de duivel

In 1 Petrus 5 zien we dat God het de duivel kan toestaan, dat hij als onze tegenpartij het lijden verzwaart – als een middel in Zijn regeringswegen. Aan de ene kant is er Zijn genadige zorg (vs. 7), aan de andere kant ook onze eigen verantwoordelijkheid (vs. 8a). De duivel is inderdaad op zoek als een brullende leeuw om mensen te verslinden, en daarom moeten we nuchter en waakzaam zijn. Toch weten we dat de duivel niets kan doen buiten Gods toelating (denk aan Job). Om in het beeld van vers 8 te blijven: wij kunnen zelfs sneller zijn dan de duivel. De duivel kan alleen rondgaan, maar wij kunnen snel lopen, want in Spreuken 18:10 staat: *‘De naam van de HERE is een sterke toren; de rechtvaardige snelt daarheen en is onaantastbaar’*.

Rondgaan als een brullende leeuw wil zeggen: de gelovigen proberen te intimideren, zodat ze hun getuigenis opgeven. Wat is verslinden in dit verband? Er wordt hier niet alleen over ware gelovigen gesproken. Het gaat om alle onderdanen in het koninkrijk, dus al diegenen die belijden onder het gezag van de Heer te staan. Als zodanig lopen we gevaar onder de invloed van de satan of zelfs geheel in zijn macht te komen; denk aan verkeerde leer, enzovoorts.

De duivel doet zich echter ook vaak voor als een engel van het licht. In Openbaring 12:9 wordt hij de grote draak genoemd, d.i. de verwoester, en de oude slang, de bedrieger en de verleider. Hij is ook de aanklager van de broeders, en de satan, Gods tegenstander. Ook met betrekking tot het lijden dat door de duivel wordt veroorzaakt, is het goed op 1 Petrus 3:14-15 te wijzen. Deze verzen houden verband met Jesaja 8:12-13; en als we dit zien, begrijpen we de vermelding in het Nieuwe Testament beter. In Jesaja 8 gaat het om vrees over een samenzwering. Wat er ook op ons afkomt, voor ons is het antwoord van het geloof Christus als Heer te heiligen in onze harten.

Gods regering

In verband met ons onderwerp is het van belang nader in te gaan op Gods regering. Er is een directe en een indirecte godsregering. In 1 Petrus 3:10-12 zijn de principes van Gods directe regering neergelegd, d.w.z. dat God de rechtvaardige meteen belooft en de boosdoener meteen straft.

Voorbeelden van een directe godsregering zijn de theocratie van David en die van Salomo; en in het bijzonder het toekomstige duizendjarig rijk. In het boek Spreuken zien we de directe regering van God, in Prediker daarentegen Zijn

indirecte regering. In 1 Petrus 3 zien we ook een wisselend beeld. In vers 13 is het directe regering, maar in vers 14 indirecte regering: de rechtvaardige wordt niet meteen beloond. Integendeel, vaak wordt hij vervolgd. En de onrechtvaardige wordt ook niet meteen bestraft, hij kan zelfs voorspoedig zijn. Dat was ook het probleem van Asaf (Ps. 73); en het is de vraag in het boek Ester, en ook elders. De vrienden van Job bijvoorbeeld dachten alleen in termen van een directe godsregering. Maar pas in het duizendjarig rijk zal God rechtstreeks regeren, dat was in Jobs dagen niet zo en in onze dagen ook niet.⁴

We moeten echter een kanttekening hierbij plaatsen. God stelt weliswaar het oordeel voor de ongelovigen uit, maar voor ons als gelovigen is het zo dat we de gevolgen van onze daden reeds in deze bedeling moeten dragen (1 Petr. 4:17). Als er verkeerde dingen in het huis van God gebeuren, zal Hij nu oordelen, want het oordeel *begint* bij het huis van God. Driemaal vinden we deze uitdrukking in het Nieuwe Testament. In 1 Timoteüs 3:15 houdt het verband met ons gedrag in het huis van God, in Hebréeën 10:21 met het naderen tot God, en in 1 Petrus 4:17 met het oordeel.

We kunnen een vergelijking maken met Psalm 139. In vers 21 en 22 beschouwt de psalmdichter de goddelozen zoals God het eens zal doen, maar dan, in vers 23 en 24, beseft hij dat God zijn eigen wegen kent en die nu al beoordeelt. Zo zal God Zijn huis oordelen, ter wille van Zijn naam.

Samenvatting

Doordat we in een wereld leven die de Heer Jezus heeft verworpen, erkennen we Hem niet alleen als onze Heer in de hemel, maar volgen we Hem ook als degenen die met Hem zijn verworpen. Zolang het koninkrijk nog niet in kracht is opgericht, lijden we als we volgens ons geweten handelen. We lijden als we getuigen van de gerechtigheid, zoals Hij dat deed. We lijden ook als we verdriet ervaren ten gevolge van de dood, zoals Hij verdriet had. En we lijden vooral als we ervan getuigen dat we bij Hem horen, en dus voor Zijn naam uitkomen. In al deze omstandigheden is de duivel met ons bezig en probeert hij ons te verslinden, maar bovenal is God met ons bezig. Hij oefent en beproeft ons geloof, opdat we in Zijn leerschool geestelijk zullen groeien.

⁴ De huidige overheden oefenen ook een directe regering uit (Rom. 13:1-5; 1 Petr. 2:13-14), en wij moeten aan hen onderdanig zijn.

Inleiding

We gaan nu naar Kolossenzen 1, en lezen de verzen 12-18. In de vorige studies hebben we al diverse aspecten van het koninkrijk van God overdacht. Helaas is het mogelijk in het koninkrijk te zijn, dus Christus als Heer te belijden en onder Zijn gezag te staan, zonder werkelijk opnieuw geboren te zijn. In het algemeen wordt in dit verband de term 'het koninkrijk der hemelen' gebruikt, maar ook wel de uitdrukking 'het koninkrijk van God'. In Kolossenzen 1:13 wordt ook over dit rijk gesproken, maar nu heeft het alleen betrekking op ware gelovigen. Het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde geeft de innerlijke werkelijkheid van het rijk weer. In de christenheid zijn er velen die gedoopt zijn en een uiterlijke belijdenis hebben, maar alleen ware gelovigen kunnen genieten van de innerlijke realiteit van het koninkrijk: de Persoon, die de Zoon van de liefde van de Vader is.

Met een koninkrijk is altijd *gezag* verbonden, maar in dit gedeelte wordt ook de *liefde* ermee verbonden. Dan is het niet moeilijk een onderdaan te zijn in dit rijk. Als we genieten van de Zoon van de liefde van de Vader, dan zijn we blij Zijn onderdanen te mogen zijn. Hij is voor ons veel meer dan de Koning. Toen Hij op aarde was, wilden sommigen Hem erkennen en tot Koning maken, zonder te zijn geraakt door de waarheid aangaande Zijn Persoon. Maar aan Zijn leerlingen stelde de Heer de vraag: 'Maar u, wie zegt u dat Ik ben?' Het antwoord was: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God'. De ware gelovigen hadden een dieper inzicht dan degenen die alleen naar de uiterlijke dingen keken. Zij zagen ook méér in Hem dan een Koning. Christus is de Zoon van de liefde van de Vader.

In de brief aan de Kolossenzen worden de gelovigen te Laodicea wel vijf keer genoemd, en de brief moest ook daar worden gelezen. Er is een speciale boodschap voor al degenen die in omstandigheden leven zoals de gemeente te Laodicea (vgl. Openb. 3:14-22). In het bijzonder wordt de Persoon van Christus grootgemaakt.

Met betrekking tot ons onderwerp, het koninkrijk van God, zouden we dit het hoogtepunt kunnen noemen. In het Nieuwe Testament hebben we ongeveer twaalf voorstellingen van het koninkrijk, maar hier vinden we de climax. De waarheid van het koninkrijk wordt hier in verband gebracht met andere waarheden in het Nieuwe Testament. De Zoon van de liefde van de Vader brengt ons bij de geschriften van Johannes, en de betrekkingen en de sfeer die we daar

vinden. Deze voorstelling van het koninkrijk brengt ons ook bij de leer van Paulus, die de verborgenheid van Christus als het Hoofd van de gemeente mocht openbaren. Het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde is dus een onderwerp dat van het grootste belang voor ons is.

De achtergrond van de brief aan de Kolossenzen was dat er mensen waren die beweerden dat er iets beters was dan Christus. Daartegenover stelt de apostel de overvloed en de rijkdom die er in Christus te vinden is. Het gaat om 'Christus in u' (Kol. 1:27), namelijk de gemeente ('u' is meervoud). Ze waren geen beginnelingen in het geloof. Ze hadden geloof in Christus Jezus en liefde voor alle heiligen (vs. 4); ze brachten vrucht voort voor God (vs. 6). Vervolgens roemt de apostel hun orde en de vastheid van hun geloof (Kol. 2:5).

De Kolossenzen maakten dus vorderingen in de dingen van God. Maar de vijand viel hen aan door middel van rationalisme en ritualisme. Het antwoord hierop is dat ze worden aangespoord om zich te realiseren waartoe ze al zijn gebracht door het werk van God in hun harten. Als gelovigen worden we opgebouwd door positieve dingen, en in Kolossenzen 1 zien we het werk van God dat ons daartoe in staat heeft gesteld. Eigenlijk zegt de apostel dan tegen deze gelovigen: Zorg nu ervoor dat je van die dingen geniet.

Er is een parallel tussen de brief aan de Hebreëën en die aan de Kolossenzen. In Hebreëën wordt alles wat aards, zichtbaar en tijdelijk is, gesteld tegenover wat hemels, geestelijk en eeuwig is. De kracht om op de eeuwige dingen te zien, vinden we in de Persoon van Christus (Hebr. 13:13). Zo is het ook in Kolossenzen: de Persoon van Christus bevrijdt ons van de gevaren van het rationalistische en het ritualistische denken (Kol. 2). Hebreëën is aan Joden, en Kolossenzen aan niet-Joden geschreven.

We kunnen ook een parallel trekken tussen Efeziërs 4 en Kolossenzen 1. In Efeziërs 4:4-6 vinden we drie sferen of kringen.

- De binnenste kring wordt genoemd in vers 4: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping. Hier zien we de gemeente, het lichaam van Christus, het hemelse Hoofd. De gemeente van Christus bestaat uit ware gelovigen, die Hem kennen als de Zoon van de liefde van de Vader.
- Dan volgt in vers 5 een ruimere kring: één Heer, één geloof, één doop. Dat is de sfeer van het koninkrijk, waarin zich ook naambelijders kunnen bevinden. Niet ieder die zegt: 'Here', 'Here', zal het koninkrijk der hemelen ingaan. Ze noemen Hem echter wel 'Heer'.

- In vers 6 zien we nog een andere kring. Er is één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen. Dit is het zevende kenmerk van onze eenheid als gelovigen. Volgens sommige uitleggers wordt God hier als de Vader, de Schepper van alle mensen gezien.

Kolossenzen 1:12 begint met dank jegens de Vader. Dat mogen we niet over het hoofd zien. De wereld wordt gekenmerkt door ondankbaarheid, maar in deze brief dankt de apostel in elk hoofdstuk (1:12; 2:7; 3:15, 17; 4:2). De woorden: ‘En dankt u met blijdschap de Vader’ vormen niet zozeer een bevel. Het is het antwoord van het hart, persoonlijk en gemeenschappelijk, op dat wat de Vader voor ons heeft gedaan in de Zoon van Zijn liefde. De drijfkracht in het koninkrijk is de liefde. Danken is ook een priesterlijke dienst.

In vers 12 en 13 worden drie dingen genoemd die de Vader heeft gedaan, want alles gaat van Hem uit:

1. Hij heeft ons bekwaam gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht;
2. Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis;
3. Hij heeft ons overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.

We worden opgeroepen Hem voor al deze zegeningen te danken. Bedenken we wat een contrast er is tussen die twee koninkrijken: dat van de duisternis waarin we eerst verkeerden, en dat van de Zoon van Zijn liefde waarin we overgebracht zijn. Het woord ‘overgebracht’ is wel interessant. In de oudheid bracht een overwinnaar degenen die hij had overwonnen van het ene land naar het andere. Datzelfde woord hebben we hier. We zijn van de ene omgeving overgebracht naar de andere. Nu hebben we een nauwe relatie met de Koning en zijn we vrij om met Zijn heerlijkheden bezig te zijn – die vanaf vers 14 worden genoemd.

In Handelingen 26:18 vertelt Paulus hoe de Heer Jezus hem had opgedragen de rijke waarheden door te geven, die we hier ook in Kolossenzen 1 vinden. Wij hebben dus een persoonlijke relatie met de Koning en dat is voor ons het kostbaarst. We zijn niet alleen onderdanen, zoals in het duizendjarig rijk iedereen aan de grote Koning onderworpen zal zijn, maar we kennen Hem als de Zoon van de liefde van de Vader. De Overste van de koningen van de aarde is Degene die ons liefheeft (vgl. Openb. 1:5a met vers 5b en 6).

Het gaat hier om de relatie met de *Vader*, en daarmee wordt een eeuwige betrekking aangeduid. Dit leidt ons naar Johannes 17. De Vader heeft de Zoon liefgehad vóór de grondlegging van de wereld, en wij worden in deze betrekking

ingevoerd. Denk ook aan Lucas 9:35, waar we lezen: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem’. Hij leidt ons binnen in deze dingen.

Als er gesproken wordt over *God*, heeft dit meer te maken met onze verantwoordelijkheid. De naam *Vader* houdt verband met onze relatie tot Hem. Er is ook verschil tussen de liefde van God, en de liefde van de Vader. De liefde van God is een liefde vol medelijden en barmhartigheid, liefde die onze nood ziet en ons tot Christus brengt. De liefde van de Vader is een liefde van voldoening, en van welbehagen vanwege Zijn geliefde Zoon. Wij worden in Hem gezien, en daarom heeft de Vader ook in ons een welbehagen.

Het ‘koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde’ drukt Gods eigen gedachten uit, en de bevrediging van Zijn eigen liefde. Dat gaat veel verder dan wat verband houdt met het koninkrijk hier op aarde. Dat God volkomen voldoening heeft gevonden in de Zoon, is belangrijker dan wat wij in Hem gevonden hebben. Als we deze dingen in ons hart opnemen, zal dat ook invloed hebben op onze samenkomsten.

In Psalm 2:6-8 zien we ook iets van de liefde tussen de Vader en de Zoon. Het koninkrijk zal zeker opgericht worden, maar wij mogen er nu al van genieten (Ef. 1; Kol. 1). Alle liefde van de Vader is volmaakt getoond in de Zoon. Als we ons in de Zoon verheugen, begrijpen we ook de Vader beter. In Kolossenzen 1 worden daarom de heerlijkheden van de Zoon genoemd. Het gaat niet zozeer om onze verlossing, er wordt verteld Wie de Verlosser is. Naarmate we Hem beter kennen, zullen we de liefde van de Vader ook beter begrijpen. Dit hoofdstuk en ook de geschriften van Johannes doen ons beseffen wat een enorm voorrecht het is nu al gemeenschap te hebben met de Vader en de Zoon. Dat is niet alleen toekomstig. Met betrekking tot het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde lezen we ook niet over vijanden. We bevinden ons in deze gezegende sfeer, waar goddelijke gevoelens ongehinderd worden genoten en we alleen met Hem bezig zijn.

Toch moeten we bedenken dat er met het oog op onze verantwoordelijkheid veel te doen is, vóórdát we vrij zijn om alleen met Hem bezig te zijn. In vers 10 staat: ‘om de Heer waardig te wandelen’, en daarna volgen pas de verzen over het koninkrijk. Het koninkrijk houdt hier dus ook verband met onze verantwoordelijkheid (het belangrijkste wat betreft onze voorrechten vinden we in de brief aan de Efeziërs). Als we beantwoorden aan de verzen 9-11, dan zijn we in de juiste toestand om, in de kracht van de Geest, vrijelijk te genieten van hetgeen in de volgende verzen staat.⁵

⁵ Vgl. Judas:21 – ‘bewaart uzelf in de liefde van God’.

In de Romeinenbrief is het koninkrijk min of meer het sluitstuk van de leer. Eerst hebben we de rechtvaardiging en de bevrijding van zonde, wet en vlees; en dan volgt in Romeinen 14 het koninkrijk als climax. In de brief aan de Kolossenzen is het koninkrijk het *begin* van het onderwijs. Pas als we deze dingen begrepen hebben, zijn we rijp voor wat er verder volgt.

Het erfdeel van de heiligen

In Kolossenzen 1:12 is sprake van het erfdeel van de heiligen in het licht. Ook in Efeziërs 1:11 en 1 Petrus 1:4 vinden we een erfenis. Wat is die erfenis nu precies? In de brief aan de Kolossenzen wordt in het Grieks een ander woord voor erfenis gebruikt dan in de passages in Efeziërs 1 en 1 Petrus 1. Het woord in de laatste twee gedeelten duidt aan wat we in de toekomst ontvangen, als Christus over de schepping regeert (Ef. 1:10). In Kolossenzen 1 gaat het om wat we nu al hebben. Dit erfdeel komt overeen met onze geestelijke zegening in Christus, zoals die beschreven wordt in Efeziërs 1:4-6. Dit was ook het deel van de gelovigen te Kolosse. En het is ook ons deel, als God Zijn werk kan doen in ons hart en leven. Door de wedergeboorte en de inwoning van de Heilige Geest zijn wij bekwaam gemaakt om deze erfenis te genieten.

Het is een erfenis 'in het licht', dat betekent dat we er alleen van kunnen genieten als we in de tegenwoordigheid van God verkeren. Vergelijk Efeziërs 1:4 (in Hem uitverkoren), 1:5 (tot het zoonschap bestemd), 1:6 (begenadigd in de Geliefde). Dat zijn allemaal zegeningen 'in het licht', waarvoor we volkomen passend gemaakt zijn. God is niet aan het werk om ons bekwaam te maken, Hij *heeft* ons bekwaam gemaakt. De erfenis ontvangen we niet pas na ons sterven, we hebben haar nu al gekregen op grond van het werk van Christus.

Elke gelovige bezit dit erfdeel, maar maken we er ook gebruik van? Een illustratie hiervan vinden we in Lucas 11:30-32. In de geschiedenis van Jona mogen we de verlossing zien en het nieuwe leven met de Heer; in de geschiedenis van de koningin van Seba echter het zich uitstrekken naar de dingen van de Heer, naar Hemzelf, om Hem beter te leren kennen en lief te hebben. Dat gaat veel verder dan de verlossing, het is het genieten van de erfenis.

In Kolossenzen 1 komt driemaal het woord 'hoop' voor (vs. 5, 23, 27). De Heer, de Koning is: 'Christus in u, de hoop van de heerlijkheid'. Wat wordt er met deze hoop bedoeld? Het is de verwachting van het koninkrijk dat we nu al kennen en genieten. Die hoop is voor ons in de hemelen weggelegd (vgl. Rom. 8:24-25). De

waarheid van de woorden 'Christus in u, de hoop van de heerlijkheid' krijgt nu al gestalte in ons, maar ze zal in de toekomst heerlijk worden geopenbaard.

De heerlijkheden van de Heer Jezus

'De Zoon van Zijn liefde' is de eerste titel van de Heer, die in Kolossenzen 1 wordt genoemd (vs. 13). In vers 14 zien we Hem als de Verlosser, en in de verzen 15-18 volgt de beschrijving van de grootheid van Zijn Persoon. Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping, de Schepper Zelf. En vervolgens zien we de grootheid van Zijn verlossingswerk.

Vers 14-15

Hier wordt in verband met de verlossing het bloed niet genoemd. Het bloed is voor *God*, maar hier zien we de Zoon van de Vader Zelf, die ook de Verlosser is. Hij is het beeld van de onzichtbare God. 'Beeld' houdt vertegenwoordiging in. Christus is de volmaakte Vertegenwoordiger van God. De Heer Jezus kon zeggen: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien'. De Zoon vertegenwoordigt de Vader en stelt Hem aan ons voor. Het woord 'beeld' is hier niet beperkt tot de tijd dat Hij op aarde was. Het is ook verbonden met het zitten aan de rechterhand van de Vader (2 Kor. 4:4b).

Van Adam wordt gezegd dat hij werd geschapen naar het beeld en naar de gelijkenis van God. Christus daarentegen *is* het beeld van God; en omdat Hij Zelf God is, vervalt het begrip gelijkenis (gelijkenis betekent morele overeenkomst). In Hebreëën 1:3 staat dat Hij de afdruk is van Gods wezen; daarbij gaat het om Gods karakter. Er zijn ongeveer zes woorden in het Grieks, die lijken op het woord 'beeld', maar in vers 15 gaat het erom dat Christus exact God vertegenwoordigt. Dat is een geweldig getuigenis over de heerlijkheid en de grootheid van Christus. In die ene Mens woont alle heerlijkheid van God.

Hij is de eerstgeborene van de hele schepping. Die titel heeft niet te maken met de tijd, maar met Zijn verheven positie. Hij is de Eerste in rang. De termen 'eerstgeborene' en 'eniggeborene' komen beide vijfmaal voor in het Nieuwe Testament met betrekking tot Christus. De 'eniggeborene' is een absolute term; als zodanig staat de Zoon alleen in Zijn unieke heerlijkheid. Maar de 'eerstgeborene' is een relatieve term, omdat anderen ermee verbonden zijn. Hij is de eerste, de eersteling, die Zich in genade met anderen verbindt.

In het Oude Testament staat de term 'eerstgeborene' ook niet alleen in verband met de tijd. Ruben bijvoorbeeld verloor zijn eerstgeboorterecht, en dat werd aan

een ander gegeven. Zie ook Psalm 89:28, waar duidelijk blijkt dat het om een hoge positie gaat. Wat betreft de 'eniggeborene', kan ook Hebrëen 11:17 worden genoemd. Hier zien we dat Isaak een unieke plaats had.

De Jehova's getuigen gebruiken de term 'eerstgeborene' verkeerd. Ze zeggen dat Hij het eerst geboren is in de schepping. Maar met vers 16 kan dit al weerlegd worden. Hij is de Schepper Zelf. Maar als Hij in Zijn schepping binnentreedt, moet Hij de plaats krijgen die Hem toekomt als de Eerstgeborene.

Vers 16-17

Er wordt gesproken over 'in Hem', 'door Hem' en 'tot Hem'. *In Hem* zijn alle dingen geschapen, dat wil zeggen in Zijn kracht. Alles draagt Zijn stempel. *Door Hem*: Hij is de Persoon in de Drie-eenheid, die het scheppingswerk heeft uitgevoerd. *Tot Hem*: alles is geschapen met het oog op Zijn heerlijkheid (doel-aangevend).

Christus is dus de kracht, het instrument en het doel van de schepping (vgl. vs. 16 met Hebr. 1:10-12). Alle dingen worden ook door Hem in stand gehouden. Hij is de Onderhouder. Wat een kracht is hiertoe nodig! Zie Hebrëen 1:3, waar we lezen: *'die alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht'*.

Vers 18

Christus is het Hoofd van het lichaam, de gemeente. Kolossenzen 1 laat ons de heerlijkheden van het Hoofd zien; hst. 2 het vasthouden aan het Hoofd; hst. 3 de kenmerken van het Hoofd weerspiegeld in Zijn lichaam. Dat is de volgorde.

Er is verschil tussen Christus als Hoofd en Christus als Heer. Met Hem als Heer zijn verbonden bestuur, gezag, heerschappij; met Hem als Hoofd zijn verbonden leiding, controle, zorg. Eenmaal zal Hij Heer zijn over allen die in de hemel, op de aarde en onder de aarde zijn. In verband met Christus als Verlosser worden in vers 20 ook de dingen op de aarde en in de hemelen genoemd.

Zij die met Christus verbonden zijn, ontvangen op onzichtbare manier leiding, controle en zorg vanuit Hem die het begin is, de eerstgeborene uit de doden. In Openbaring 3:14 wordt Hij het begin van de schepping van God genoemd. De sfeer van de nieuwe schepping vindt zijn oorsprong in Hem. In Openbaring 22:13 noemt Hij Zichzelf het begin en het einde.

Hij is de eerstgeborene uit de doden, eigenlijk 'vanuit de doden'. Dat was iets geheel nieuws. In de eerste schepping verscheen de mens op de zesde dag op het toneel. Maar ten aanzien van Gods nieuwe schepping neemt God deze gezegende Mens uit de doden (op de eerste dag van de week), plaatst Hem aan Zijn eigen

rechterhand en bouwt een nieuwe wereld rondom Hem die zijn karakter aan Hem ontleent. Er is dus een groot verschil tussen het hoofd van de oude schepping (Adam) en het Hoofd van de nieuwe schepping (Christus).

De brief aan de Kolossenzen draagt het karakter van de veertig dagen waarin de Heer Jezus na Zijn opstanding nog op aarde was. Nu Hij is opgestaan, houdt Hij het hele gebied van de opstanding, van de nieuwe schepping in stand en draagt Hij het. Alles wat de Heer Jezus bezit volgens deze verzen, bezit Hij nu als Mens. Het Hoofd van het lichaam en de eerstgeborene uit de doden is Hij als de Zoon des mensen geworden. Het beeld van de onzichtbare God is Hij altijd al geweest, dat is Hem eigen.

Opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen

In Kolossenzen 1:15 is Christus de eerstgeborene van de hele schepping, in vers 18 de eerstgeborene uit de doden, het Hoofd van de nieuwe schepping. Romeinen 8:29 tekent Hem als de eerstgeborene onder vele broeders; en als eerstgeborene heeft Hij ook onder de engelen de eerste plaats (Hebr. 1:6). Openbaring 1:5 toont dat Hij als eerstgeborene de hoogste plaats inneemt met betrekking tot de doden en de koningen van de aarde. In alle opzichten neemt Hij de eerste plaats in, de hoogste positie van gezag en macht.⁶

De Kolossenzen wilden Christus wel een belangrijke plaats geven, maar hier wordt hen op het hart gedrukt dat Hij in alle dingen de *eerste* plaats moet innemen. Dat is dus heel praktisch. In de brief aan de Hebreëën is de Heer Jezus de Schepper, de Verlosser en Degene die tot Erfgenaam is gesteld. In de brief aan de Kolossenzen is Hij de Schepper, de Verlosser en Degene die het heelal terugbrengt tot God. Steeds heeft Hij de eerste plaats.

In het Nieuwe Testament vinden we broeders met de namen Quartus, Tertius en Secundus, maar er is geen broeder Primus. We lezen van Diotrefes, die de eerste *wilde* zijn (3 Joh.:9), maar wat een moeilijkheden heeft hij veroorzaakt. De eerste plaats is alleen voor Christus. Wat een geweldige verandering brengt het teweeg als Hij de eerste plaats inneemt in onze gevoelens, in heel ons leven.

⁶ De enige uitzondering dat met eerstgeborene geen positie wordt bedoeld is Lucas 2:7. Christus was de eerstgeboren zoon van Maria.

Samenvatting

In deze studies hebben we gezien dat God van de grondlegging van de wereld af het plan heeft gehad alle dingen te onderwerpen aan Zijn eigen veelgeliefde Zoon. Dat is het koninkrijk van God in een notendop. Het koninkrijk van 'de Zoon van Zijn liefde' voert ons binnen op het terrein van de waarheden die te vinden zijn in de geschriften van Johannes, en die van Paulus. Johannes spreekt over de relatie tussen de Vader en de Zoon, Paulus spreekt over Gods plan ten aanzien van de verzoening van alle dingen.

Het is een geweldig gebied van kennis, maar in hoeverre we deze waarheden leren kennen en genieten is afhankelijk van de mate waarin wij ons leven praktisch onderwerpen aan de heerschappij van Christus.

Oude Sporen 2015

